

Életünk

WIENER UNG. RK. SEE

1010 WIEN, STEPHANS

52-00-24

AZ EURÓPAI MAGYAR KATOLIKUSOK LAPJA

III. évfolyam 1. szám (3. Jahrgang Nr. 1.)

A Z St.Gallen — Erscheint monatlich

1971 január 1.

Az egyház jövője

Egyre inkább közeledünk a Krisztus utáni második évezred befejezése felé, annál inkább erőt vesz egyeseken a világvég várásának chilisztikus hangulata és nyugtalansága. Egy- más után jelennek meg tudományos és kevésbé tudományos megfogalmazású könyvek, cikkek és tanulmányok, amelyek mind e kérdéssel foglalkoznak. A futurologiának, vagy jövő-kutatásnak egy külön ága foglalkozik a kereszténység jövőjével és többen is megkísérelték az Egyház jövőendő arculatát megrajzolni, különböző távprognózisokat felállítani. Ezek közül mindössze csak kettőt említünk meg a sok közül: Holl osztrák teológiai tanár tanulmányát, amelyet a svájci Weltwoche ismertett és «Edgar Cayce, the Sleeping Prophet» (Edgar Cayce, az alvó próféta) c. könyvet, amely világszerte nagy vitát váltott ki. Kétségtelen tény, hogy az Egyház történelmének egy igen nehéz korszaka előtt áll s nem tagadhatjuk, hogy súlyos válságokat kell leküzdenie, problémákat megoldania. A statisztikai adatok szerint 1900-ban a Föld 1571 milliónyi népességének 34 %-a volt keresztény, 1963-ban azonban a 3218 millióyra növekedett emberiségnek már csak 29,9 %-a vallotta magát Krisztus követőjének. És ez a csökkenő tendencia az emberiség számának robbanásszerű növekedése miatt, amellyel az egyházak missziós tevékenysége nem képes lépést tartani, egyre nagyobb méreteket fog ölteni. 1980-ra a prognózisok szerint a Föld lakosságának száma 5 milliárdra fog emelkedni, amelynek már csak legfeljebb 24 %-a lesz keresztény. Ázsia és Afrika lakosságának robbanásszerű növekedése ugyanis az izlám és a buddhizmus, meg az ateizmus terjedésének kedvez, amit az egyetlen «katolikus kontinens»: Délamerika lakosságának rohamos növekedése sem képes ellensúlyozni. Amihez még hozzátehetjük, hogy a katolikusnak mondott földrészlők lakóinak vallásossága, éppúgy, mint a nyugati világé, nagyrészt nem meggyőződéses, hiszen ismerjük a «keresztény» Latinamerika tragikus vallási és szociális viszonyait.

Mindebből azonban mégsem vonhatók le olyan borúlátó következtetések, mint amilyenekre egyes vallásfuturologusok, így pl. Holl professzor, jutottak. E tanulmányok és prognózisok nagyrésze tisztán racionális, szociológiai, evilági szempontból értékeli a kereszténység történelmét, szerepét és jövőjét, márpedig

az Egyház nem kizárólag szociológiai jelenség, hanem hitünk természetfeletti titka, mint ahogy azt a Második Vatikáni Zsinat oly nyomatékosan hangsúlyozta. Ez azonban természetesen nem jelenti azt, hogy a hívó ember nem foglalkozhatik az Egyház jövőjével és futurologiai kutatásai során ne használja fel a legkorszerűbb tudományos eredményeket, prognózisokat, hanem csak azt, hogy ne tévessze szem elől az Egyház természetfeletti jellegét s ezért a történelmet is a hit fényében kell szemlélnie a keresztény remény jegyében. És éppen ez az, amit ezek a legújabb jövő-kutatások elhanyagolnak.

A futurologia egyébként nem új találmány. Ennek egyik legelső úttörője és művelője korunk legkiválóbb teológusa és gondolkodója: Romano Guardini volt, aki 1950-ben «Das Ende der Neuzeit. Ein Versuch zur Orientierung» (Az újkor alkonya) c. könyvében megkísérelte felvázolni a jövő új világképét. Még ha ez a tanulmány két évtizeddel ezelőtt jelent is meg, fejtegetései annyira időtállóak és korszerűek, hogy a futurologia tudományának megalapozásul szolgálhatnak. Guardini szerint a modern kor világképét a technika, a magfizika, a mélypszichológia, a biológia, a szociológia és a legszélesebb néprétegeknek a társadalmi, gazdasági és kulturális életben való tevékeny részvétele fogja meghatározni; vagyis az individualizmus felszámolása, a szociális igazságosság és a világméretű szolidaritás érvényesülése fogja jellemezni. A jövő legnagyobb veszedelmét Guardini az elgépi esedésben, az eltömegesedésben, az ember elidegenedésében látja, abban, hogy a természettudományok és a technika szédületes fejlődése léteben veszélyezteti az emberiséget, ha a szellemi és erkölcsi erők fejlődése nem képes ezt ellensúlyozni, illetőleg vele lépést tartani. Ma ugyanis mérhetetlen potenciák (atomenergia, hatalom) halmozódnak fel és összpontosulnak néhány olyan szellemileg és erkölcsileg fejletlen egyén és közösség kezében, akik vagy amelyek a legkisebb biztosítékot sem nyújtják, hogy ezeket az emberiség javára használják fel, hanem éppen ellenkezőleg egy új világkatasztrófa útját készítik elő. És éppen ezen a téren van a természetfeletti hitnek és az Egyháznak óriási szerepe, mert az emberiség örök és evilági üdvét szolgálja, amikor az emberi személyiség erkölcsi erőit kifejleszti és bontakoztatja ki, mert csak egye-

dül ezek képesek az emberiség igazi boldogságát biztosítani. Ez azonban Guardini szerint igen nehéz és súlyos áldozatokkal járó feladat, amit azonban a kereszténység el fog végezni.

Ugyanez a remény csendül ki korunk nagy karizmatikusainak szavaiból is. Newman már a múlt században megjövendölte az «Egyház második tavaszát», Prohászka a történelem nagy fordulójáról, a Szentlélek új pünkösdi kiadásáról beszélt, Suhard bíboros, Párizs érseke pedig 1948-ban írt híres böjti pásztorlevelében szintén ezt a keresztény optimizmust csendíti meg, amikor az Egyház válságjelenségeiben a növekedés és világegyházzá válás jeleit látja. És valóban Franciaország volt az, ahol az Egyháztól való elidegenedés és a tömegaposztázia közepette Lourdes természetfeletti hatására csodálatos vallási megújulás indult meg, amely szinte kézzelfogható bizonyítéka annak, hogy az Egyházat a Szentlélek vezeti. Napjainkban is ezt a polarizálódást tapasztalhatjuk és a sok elszomorító jelenség mellett számos reményteltő jelet is fedezhetünk fel. A második Vatikáni Zsinat egy olyan egészséges erjedési folyamatot indított el, amely az Egyház megújulását szolgálja, mint ahogy a történelem folyamán ez már többször is előfordult. Ez pedig a Szentlélek meglevenítő erejét bizonyítja.

Természetesen az Egyháznak keresnie kell azokat a korszerű formákat, amelyeken keresztül örök küldetését hatékonyan kifejezheti és meg kell szabadulnia a felesleges feudális és polgári ballasztoktól, amelyek ezt akadályozzák. Karl Rahner szerint az Egyház legkorszerűbb modellje egy pluralista világban a diaszpóra; az evangélium «kisedet nyája», az őskeresztény missziós egyházközösség, amelynek tagjai jelenlétükkel, hősies helytállással, segítő szeretetükkel, vonzó példájukkal tesznek tanúságot Krisztusról, kovásként átalakítva és megújítva a technicizmus és fogyasztótársadalom világát. Ennek biztató jelei azok a kis apostoli csoportok, amelyek Krisztus Titokzatos Testének élő sejtjei és amelyekkel a nyugati világban, de különösen odahaza lépten-nyomon találkozhatunk. S ez méltán optimizmussal tölti el a hívó ember szívét, aki Szent Pállal vallja: «Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövődők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.» (Róm. 8, 38-39.)

IKVAY LÁSZLÓ

A kéz

Az olasz sajtó heteken át földúltani traktálta olvasóit egy bírósági tárgyalás lefolyásával találgatva a bebörtönzöttre mérendő ítéletet. Egy megtévedt apa fia sorsának aggodalmában, a kéz nélkül született gyermekét megfojtotta és a Tiberisbe dobta. Szomorú jövőjétől kívánta megmenteni a tehetetlen apóságot, hogy megkímélje az élettől, mellyel csonka karjával kellett volna megbirkóznia.

Reggel megszokott mozdulattal töröljük ki az álmodást szemünkből. Beszappanozott testünket rutinos könnyedséggel öblítjük le. Fölzisszenünk, ha elszakad a cipőfűző a masnikötés közben. Mindennapunk kelletlen kozmetikáján, a beretválkozáson — ráadásul, ha késsel — gyakorlottsággal esünk át. Ügyetlenkedünk az inggombbal. Uram! bocsáss a szóért, ha újból belenyírunk a lábnyagujjunk körömhúsába. Fölhúzzuk óránkat. Ráfördítjük a szobakulcsot. Örömmel rázzuk meg barátunk markát. Mindkét kezünkkel belemerülünk napi elfoglaltságunkba.

Mi lenne velünk a kezünk nélkül? A keresztény nővér naponként mutogatja ablaküveggel csontig vágott kezefejét. Egyik nap örül, hogy az összevarrt erek és idegek erősödve mozgatni kezdik tehetetlenül meredt ujjait. Másik nap kesereg: sohasem nyeri vissza a régi ügyességét és erejét mosás és teregetés közben bicsakló ujjával. Goromba büntetés volt, akinek bárdal lecsapták a kezét. Borzongva emlékezünk gyermekkorunk kalózára, akinek vaskampó helyettesítette elveszett karját. Mindnyájan zsonglőrök vagyunk. Ha nem is tányér vagy golyódobálásban. Ha nem is fogász, tenniszező, kosárlonó módján. Az ovódista ügyetlenke kacsóitól a felnőtt magabiztosságáig óriási az út. Nevetünk a pantomim játékokon. Pedig csak utánzása becsontosodott megszokásainknak.

A dolgozó embert így is fogalmazhatnánk: kézzel bíró lény. A kéz foglalkoztatottságával mérhetjük a jóléti és elmaradt népek osztályozását. A gyárakban, műhelyekben, gyümölcsfeldolgozóknak a szerszámok végét emberkezek markolják. A kőbaltától az óra hajszálrugójának megszerkesztéséig mennyit finomodott a kéz teljesítőképessége. A szellemi ember egyáltalán nem becsülheti le az ügynevezett kézművest — mert mit kezdhetne ujjai nélkül a hegedűvirtuóz, az organista, a karmester, a körzővonalzót tologató mérnök, a töltőtollal mesélő író, a vésőjére kalapáló milói Vénusz szobrásza.

A legtökéletesebb szerszám a kéz. Az első kalapács az ököl. A leggyakrabban használt csipesz a 2 ujj. Az örök szemafor a hadonászó tenyér. A legalkalmazkodóbb csőfogó az 5 ujj. Bájos mozdulattal használja fésűnek a kezét a zilálthajú lány. A legfinomabb orvosi műszer is csak kiegészíti, de nem pótolhatja az 5 ágú emberi végtagot.

Érdekes tanulmány megfigyelni egy autóbushnyi utas kezét. Van kicsi — nagy, szép — rút, görcsös — finom. Fáradtan ejti ölébe a mosónő hideg víztől reumás kezét. Mennyi

öltést fércelt össze egy nap a hajlotthátú szabólegény vagy szomorú varróleány. Előtte ülő anya szösze fiát cirógatja. Piroskörmű gépirókisszony rúszozza megkopott szája pirosát. Nagy mappáját szorongatja az akadémiáról hazatartó éhes festőnövendék. Verejtéket s könnyet törölt a mosolyos ápolónő. A kerész nemes szemet ojtott a vad fügefába. A kis gyereknek nem sikerül utánozni a Piazza Venezia sarkirányító rendőriének muzsikáló mozdulatait. Valaki fölördít: a zsebmetesző csuklóját szorítja, aki a megrándult kocsiban az egymásnak eső utasok zsebébe tárt. Nemcsak jóra lendül a kéz, sajnos, Kain-tettek is képes. Az idelátszó romok hallották a lefele fordított hüvelyekkel ordítókat, akik a gladiátort kényszerítették: döfj le! Az úttestet fölszedő vasrudakat markoló, autókat felfordító tüntetők miatt eltérítettek a megszokott útvonalról. Ki tudná elsorolni, mi mindent köszönhet kezének az ember: civilizációt, kultúrát, építést, háborút, forradalmat, vértrombolást. A körülöttem fekvő 3 ezeréves város minden kődarabkája egy emberkéz tapadt. 6 millió kéz nyüzsg, épít, dolgozik hangyamódrá megállíthatatlanul. Belelesek a mellettem ülő idegennek fényképekkel illusztrált, mostanában megjelent könyvébe: mit tud kifejezni kézmozdulataival a gesztikuláló talján. De kifejezni akarásunk nélkül is minden mozdulatunknak megmarad az eredménye. Milyen érdekes regényt lehetne kikerekíteni a velem együtt ülő 40 ember 80 kezéről. Ki fogja megénekelni e kezek poklát és mennyországit?

Mutasd a kezed s megmondom: ki vagy? Nem az ujjvégek bőrreajára gondolok, mely a rendőrségi ujjlenyomat dossziékban van felhalmozva. Nem vitázom a tenyérjárás érvényességéről. Biztos, hogy tulajdonosa karakterét elárulja a keze. Nemcsak a megvastagodott ujjbegyű szobrászt, a sápadtképzű gyógyszerészt, a szőrösmarkú kalmárt, a vaskos inu mészároszt, a puhahúsú cukrászt, az óriásmancsú péket, leplezi le. Mindenkiről kifejezi, féltett titkait a gazdájához idomult keze. Olykor elég egy kézfogás. Máskor egy mozdulat gúnyolja ki a suta figurát. Mona Lisa mosolyát és tekintetének rejtélyes báját egymásra tett karjában is folytatja a látó Leonardo. Sok festő bukik el, mikor a kép kezét babrálja, melynek éppoly kifejező erejűvé kellene sikerülnie, akárcsak a fejnek.

Isten igazi arcát keresve, nem tudjuk eléggé hangoztatni, hogy tiszta szellemi lény. Antropomorfi módon hiába beszélünk róla. Mégis sokszor megbőlünk a nyelvünk s a teremítő és gondviselő kezet emlegetjük. Tudjuk, hogy nincs keze, de annyira a kezünkre vagyunk utalva, hogy nehezen találunk jobb szimbólumot megközelítésére. Aba-Novák a város-majori templom mennyezetén óriási kezeket festve zengi el himnuszát a 6 nap alatt teremítő Lénynek. Rodin is hatalmas Isten-kéz

márványból csalta elő az első emberpárt. Michelangelo a sixtusi íveken magasztalta föl a Teremítő és képmása Ádám kezepárját. Kettejük mutatoujjain át pattintja életadó gesztusként a megelevenedés szikráját.

Mennyi odaadással nyúl az alkotó munkája felé. Chagall szerint a művészet szeretet. Morandi egyszerű vázái keresetlen technikája, a beléjük festett áhítat miatt lesznek műremekké. Utrillo rozzant városzélei vityillói a rájuk ragyogtatott malinkonia miatt válnak kristálypalotákká. Isten a madárjészek puhaságát is beleojtotta a dőre kis madárszívbe. Nem felejtette ki a légbuborékot a tojásból. A harkály csőrével szellőztetett kalapálgat a faodt aljába. Aki egyszer agyagot gyúrt, megsejtheti, mekkora szeretettel hívott létbe és milyen féltékenyen örködik tenyérnélküli kezével Élet-adónk.

E gondolatra lendül a legemberibb magatartásra a kezünk. A kutya foggal, a macska körmevel, a madár csőrével pótolhatja a kezét, de sohase csillan föl benne a fölismerés: a láthatatlan Alkotó teremtménye vagyok. E föllángolásra csak az ember képes s mert képes — bár porszem a fényévek, milliárdok és csillagködök végtelenségében — mégis a Teremtés Koronája. Míg szívét Niagara-szerűen átszakasztja megilletődött hálája, keze önkéntelenül összekulcsolódik és imádkozni kezd. Dürer keze rajzolta meg az imádkozó kéz égreörését, az ember legmagasztosabb hivatását.

A középkori kőműves munkáját is Istendicséretté szándékolta. Ma a sok kézpótló szerszám világában egyre kevésbé érünk rá imádkozni s talán már nem is várjuk munkánkra a Teremítő áldását.

PROKOP PÉTER

VECSEY JÓZSEF

most megjelent könyve

Emlékezés

Mindszenty bíboros édesanyjára

közel 300 oldalon mutatja meg, hogyan forrott össze csodálatos egységbe a magyar primás életével egy finom és eszes falusi asszonynak, édesanyjának élete.

A kötet 32 képet is tartalmaz műnyomó papíron a bíboros és édesanyja életéből.

A könyv ára 19.— svájci frank, — 4.50 US dollár, vagy annak megfelelő valuta.

Megrendelhető:

a Magyar Nyomdában

(Ungarische Buchdruckerei)

9000 St.Gallen, Gallusstr. 41. Schweiz.

A magyarság drágagyöngye

Árpádházi Szent Margit † 1271 január 19.

A nagyvilágban esetleg a történelemtudósok ismerik ezt a szót: Muhi. A magyarságnak egyet jelent a nemzeti gyásszal és pusztulással.

IV. Béla uralkodásának elején erős kézzel akarta biztosítani a király központi hatalmát, ezért nem volt népszerű a főurak között. Hiába jöttek vissza a Keleten maradt magyarság felkutatására kiküldött barátok, köztük Juliánusz, a tatár sereg közeledésének hírével, hiába hordatta körül a király a véres kardot az országban a végveszedelem jeléül, a főurak továbbra is fényűzés, élvezet és viszálykodások között töltötték napjaikat. A tatárt gyerekjátéknak vették és kívánták a király vereségét. Csak amikor már a Kárpátok hágoín belül kezdett pusztítani a végeláthatatlan sárga fergeteg, akkor eszméltek a valóságra. Ötvenezer ember gyűlt össze a Sajó mellett, de már nem tudták megállítani a százszekeres tatár sereget.

Azon az áprilisi éjszakán 1241-ben a Muhi pusztta a magyarság első nagy temetője lett. A király is alig menthette meg életét. Nagy viszontagságok között családjával Dalmácia felé menekült. Trau várában reméltek biztonságot; — Mária királyné a kilencedik gyermeket várta. A tatárok azonban nyomukban voltak és ostrommal fenyegették a várat, ha nem szolgáltatják ki nekik a királyi családot.

Ebben a kétségbeesett helyzetben, amikor már semmi földi segítségre nem számíhattak, király és királyné Istenhez fordult. Neki ajánlották születendő gyermeküket engesztelő áldozatul, hogy legyen irgalmas a magyar néphez és vessen véget a tatárok garázdálkodásának.

Ami ezután történt, nem jámbor legenda-írók képzeletének játéka, hanem történelmi tény. A tatárok hirtelen eltűntek a vár alól, sőt vonultak vissza, nagy sietve, Ázsiába. A főkán hirtelen halála jó másfél évtizedre annyira lekötötte a hatalomért civakodó tatár vezéreket, hogy IV. Béla nemcsak visszatérhetett országába, hanem a romokon az újjáépítést is elkezdhette.

Közben megszületett a kisleány, Margit. Neve magyarul gyöngyöt jelent. Úgy született ő szüleinek és az egész magyarságnak szenvedéséből, mint ahogyan a kagyló kínja drágagyöngyöt termel.

A királyi szülők, fogadalmukhoz híven, a kor szokásai szerint, alig három éves korában beadták a Szent Domonkos-rendi apácák veszprémi, Szent Katalinról elnevezett kolostorába. Apja, aki az időtájt építtetett palotát magának Budán, közelebb kívánta Margitot hozni az új királyi székhelyhez. Kolostort építtetett hetven apáca számára a Nyulak szigetéén, amelyet ettől kezdve Boldogasszony-szi-

getének neveztek. Ide hozatta Veszprémből a tíz éves Margitot. Itt bontakozott ki a kis királyleány magafelejtő, szeretetben és engesztelésben a misztika szédületes magaslataira ívelő élete, amelynek földi pályája a szenttéavatásban érte el csúcspontját.

V. István király, Margit testvére, rögtön hűgának halála után kérte a szenttéavatási eljárás megindítását. A pápa kiküldöttei 1276-ban jegyzőkönyvbe foglalták Margit kortársainak, szem- és fültanúknak, esküvel pecsételt hiteles vallomásait. A vallomástevők szerint «emberi nyelv nem elég Szent Margit szentes, csodálatos életét megmondani».

Mi tette Margit életét olyan csodálatosan elmondhatatlanná?

Nem külső körülmények. A középkori kolostor szigorúan megszabott napirendjében nincsen semmi rendkívüli. Ezek és ezek éltek hasonló módon, akiknek neve nem maradt fent. Margit *belső* élete csodálatos: ahogyan a megszabott keretek között egészen Istené és egészen az embereké tudott lenni.

Szülei róla nélküle tették fogadalmukat. Margit később tudatosan magáévá tette és erős lélekkel vállalta a reá háruló következményeket olyannyira, hogy amikor szülei megintogtak és külpolitikai előnyök reményében ismételt házasságát kívánták, ő szilárdan kitartott, elszenvedve szülei neheztelését is.

Élte a szegénység, tisztaság és engedelmeség hármasságát a többi nővérrel együtt, de az ő szívének szeretete a legtúláradóbb. Virraszt és imádkozik éjszakákon át. Feljegyezték róla: «...oly igen nagy édes ájtatossággal imádkozik, hogy a sororok hallották imádságának idején, mintha valakivel szólt volna». Nővértársai téli hajnalokon gyakran kékre dermedve találták a templomban.

Királyi származását semmibe sem vette, eszménye, életének középpontja a szenvedő Krisztus. Vezeklőövet visel éjjel-nappal, gyakran véresre ostromoztatja magát. Leleményes az önsanyargatásban. Kenyéren és vízen böjtöl, földrevetett gyékényen alszik valami keveset. Övé a konyha legalantasabb munkája. Téli fagyban mezítuláb ruhát mos a kútnál. Királyleány létére olyan szegényes ruhákban jár, hogy rokonai látogatása előtt öltözetét meg kell javítani.

Ez a kemény, vezeklő élet nem tompítja el benne a szeretetet, ellenkezőleg, felfokozza. «Igen szereti vala a sororokat...» Bánatukban vigasztalja őket, a legvisszataszítóbb betegek gondozását magára vállalja: «éjjel felkel és úgy hallgatja, ha valamely soror nyög és hozzá megyen, megkérdezi vala. Némelyeknek bort hevít, némelyeknek ruhát melegít és oda teszi, ahol a betegnek fájdalma vala».

Margit életének egyik legkeményebb megpróbáltatása az apja és testvérbátyja, István

ifjabb király között kitört viszálykodás. Boldogasszony szigetének elzárt kolostorából fegyelmel kíséri a magyar és külföldi állapotokat. A családi viszályban nemcsak szeretetiért aggódik, de a háború minden szellemi és anyagi pusztításával is tisztában van. «Meggondolja, hogy ilyenféle háborúság semmiképpen nem lehet nagy sok lelkeknek veszedelme nélkül.» Sír, kesereg miatta, önmaga gyöttrését megsokszorozza. Társai kéri, kímélje magát. Margit így válaszol: «Anyaszentegház, minden hű kereszténynek anyja az ő drágálatos tagiban metéltetik és ő igen keményen gyötretik. És ti azt mondjátok énnekem: «Mit gondolsz te vele?» Nemde az ő leányi közül való vagyok-e én? Bizony az vagyok!»

Margit földi életének befejezését így írja le a legenda: «Krisztus születésének utána, ezerkét száz hetvenegy esztendőben, e szent szűznek pedig huszonkilencedik esztendejében... meggyullada e méltóságos szűz a mennyei jegyesnek szerelmében, kit kíván vala, kit szolgál vala, kit mindeneknek felette szeret vala, kinek szerelméért mind atyját, anyját és e világi országnak birodalmát elhagyta vala. Az ő ártatlan lelkét, szentséges, méltóságos lelkét ajánlván az ő Teremtőjének, az ő édességes, kíváncsú jegyesének, elnyugovék az Úrban. ...Legottan e szentséges szűznek ő orcája csodálatos fényességgel megfényesedék és vala ő szemének alatta oly igen szép világosság, mintha megaranyozták volna az ő orcáját szemének alatta.»

Szent Pál apostol (Róm. 15, 4) emlékeztet, hogy «amik régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy a békétűrés és az írások vigasztalása által reménységünk legyen». Margit vezeklése, engesztelése, életáldozata gyümölcsösítette az egész nemzet számára. Újjászületett az elpusztult ország, belül virágzó, kifelé hatalmas és szabad lett. Az önként vállalt engesztelő vezeklés nagy értéke, ez a «szép világosság» szent királyleányunk arcáról biztatóan sugárzik felénk. Ehhez a fényességhez irányított minden magyart Mind-szent József bíboros-hercegprímás 1946. január 20-án a domonkosok budapesti templomában tartott beszédében: «...a súlyos megpróbáltatások idején a nemzet minden egyes tagjának tekintetét a mi drágagyöngyünkre, Árpádházi Szent Margitra kell vetnie, hogy egy hatalmas engesztelési mozgalom, mint valami óriási tisztító folyam, áradjon át a magyar népen és a bűnökkel szennyezett magyar földön. Ez a folyam emelkedjék fel az irgalmas Istenig és erejével múlja felül a vérnek és könnynek hullámain.

Minden szenvedő magyar, minden bűnbánó magyar fonja Szent Margit dicsőséges égi alakja köré az engesztelésnek a bűntől, vértől elgyalázott földön termett virágait. Van most talaj hozzá, csak Isten látogatását megértő és feleszmélő magyar kell hozzá.»

PALÁGYI ANDREA

A leghosszabb apostoli út a világegyházban

Beszámoló VI. Pál pápa távolkeleti útjáról

VI. Pál pápa kilenc nap alatt, 1970 november 26-tól december 4-ig, 45.000 kilométeres apostoli utat tett a világegyház ázsiai és ausztráliai részében.

Az út előtt sokan kérdezték, mi értelme van ennek a fárasztó és hosszú útnak egy oly földrészben, ahol az emberiségnek majdnem a fele nagy nyomorban él és ahol a katolicizmus csak egy elenyésző kisebbséget képez. Maga a Szentatya is megemlítette indulása előtt egyik nyilvános kihallgatás alkalmával, hogy tud erről a kritikus állásfoglalásról. Azzal ugyan nem akar foglalkozni — mondotta — de reméli, hogy útján a kollegiális szellemében erősíteni fogja ezen a távoli vidéken a katolikusoknak a római egyházzal való egységét, a nem katolikusokkal pedig megismereti ezen a hatalmas gazdaságilag és társadalmilag elmaradt területen az egyház igazi arcát.

Az apostoli útnak ez az eszmei tartalma lépésről-lépésre bontakozott ki a mindenütt nagy megértéssel fogadott pápai megnyilatkozásokban. Talán ezért is érdemes lesz a Szentatyát távolkeleti útjának állomásain végigkísérni.

Róma

November 26-án reggel a pápa a Vatikánból a római Fiumicino repülőtérre hajtott, ahol 10 óra 24 perckor szállt repülőgépre. Az üdvözlésére megjelent egyházi és világi vezetők előtt azt hangsúlyozta, hogy útja főcélja találkozni az ázsiai és ausztráliai püspöki karokkal és a kollegiális szellemében meg tárgyalni velük a helyszínen a feladatokat. Róma — mondotta a pápa — bár a világegyház központja, de azért nem akar az egyes részegyházakra valamilyen merev egységet rákényszeríteni, hanem hagyja érvényesülni azt a régi és jól bevált elvet, hogy az egyetlen hit más és más külső megnyilatkozásokban virágozzék a különböző nemzetek között.

Teherán

A pápa különrepülőgépe először Teheránban, a perzsa fővárosban szállt le. Nagyszámú egyházi és világi küldöttség élén a perzsa sah fogadta és üdvözölte a világegyház fejét. Az üdvözlésre adott válaszában Pál pápa hangsúlyozta, hogy útjának főcélja vallási érdekek szolgálata, de emellett útjával a társadalmi haladás és igazságosság, valamint a béke ügyét is szeretné előmozdítani. Megemlítette még, hogy az egyes vallások és hitfelekezetekkel való találkozásával a katolicizmus és az ázsiai nagy vallások közötti együttműködést és megértést szeretné elmélyíteni.

Dacca

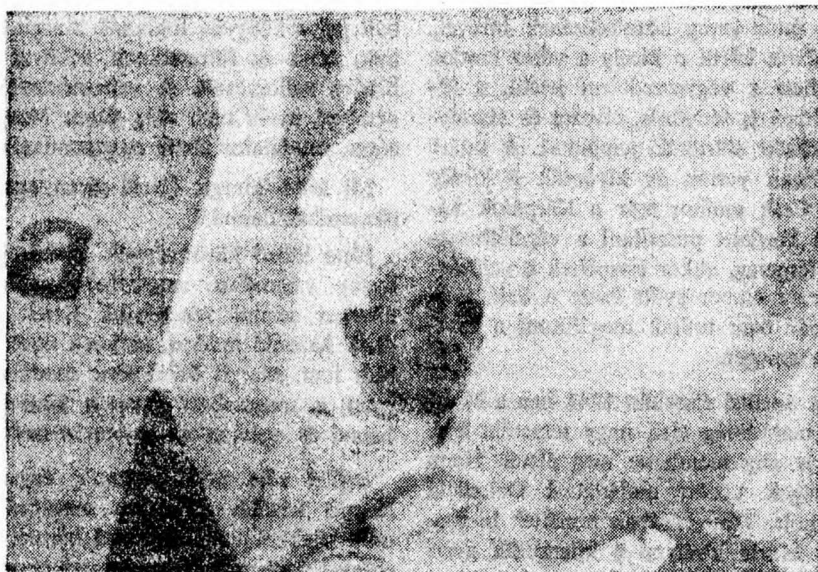
Az apostoli út második állomása Dacca, a súlyosan megpróbált Kélet-Pakisztán fővárosának repülőtere volt. Az államelnök üdvözölte és tájékoztatta a pápát a nagy veszteségekről, aki részvétellel hallgatta a szomorú jelentést és megígérte, hogy a katolikusok szerte a világon felkarolják a károsultak ügyét. Beszéde végén

egy nagyobb összegű gyorssegélyt adott át az államelnöknek.

Manila

Pakisztánból a Fülöp-szigetek fővárosába, Manilába vitte VI. Pált különrepülőgépe. Egy szertelen, egyházellenes eszméktől túlfűtött

ország vallási életét leginkább papjainak és szerzeteseinek buzgóságán lehet lemérni. Innen a Lunetta-Parkba sietett, hogy ott találkozhassék az üdvözlésére összegyűlt milliós tömeggel. A hívek lelkesedéssel fogadták beszédét, melyben arról biztosította hallgatóságát, hogy az Egyház ismeri az ázsiai földrész súlyos problémáit és minden lehetséges módon

A pápa búcsút int repülőgépe indulása előtt.

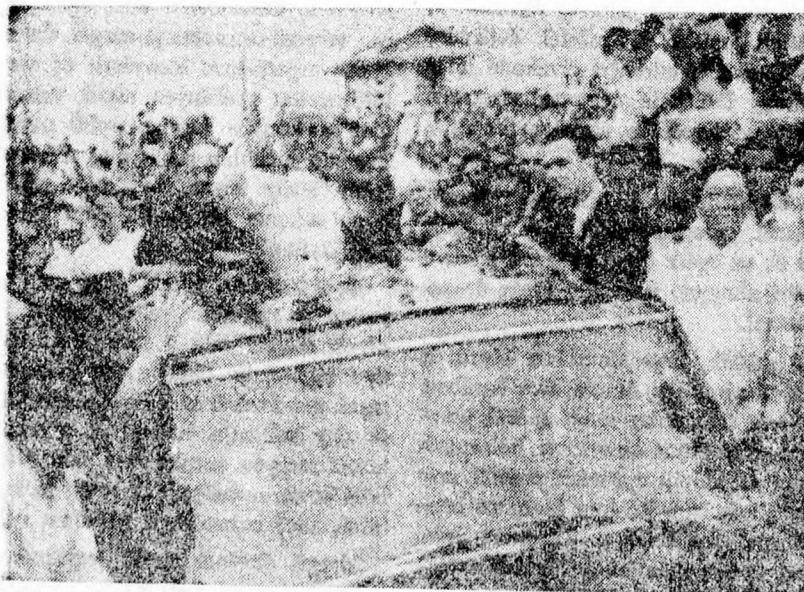
festő papi talárba öltözve törrel támadt rá a repülőtéren. A szerencsétlen embert az államelnök gyors közbelépésével nyomban sikerült ártalmatlanná tenni és mindenkinek imponált a pápa bátorsága és lélekjelenléte, ahogyan folytatta megkezdett beszédét s a merénylet után a repülőtérről nyitott kocsiban tette meg a nyolckilométeres utat a székes-egyházig.

A katedrálisban papokhoz és szerzetesekhez szólt. Szózatában azt húzta alá, hogy egy

kész azok megoldásában közreműködni. Az első napon rendeztek még tiszteletére fogadást az államelnöknél és este találkozott a diplomáciai karral. A kormány és a diplomáciai kar előtt arra mutatott rá, mennyire szükséges Ázsiában a társadalmi haladás egészséges előmozdítására a békés összefogás.

Ázsia az ázsiaiaké

VI. Pál Manilában a második napon délután az ifjúsággal találkozott a katolikus

VI. Pál Manilában az üdvözlésére összegyűlt hívek körében.

egyetemen. Nem vonta kétségbe az ifjúságnak azt a jogát, hogy bírálja az egészségtelen társadalmi berendezkedést. Figyelmeztette azonban őket arra, hogy a bírálat célt tévesztene, ha ugyanakkor önző célok helyett nem állnának szolgálatába teljes erővel a közös nagy eszmei és társadalmi céloknak. Azután résztvett az ázsiai püspöki karok közös konferenciáján. Itt tartott beszédében hangsúlyozta, hogy Ázsia az ázsiaiaké, ami egyházi vonatkozásban azt jelenti, hogy az egyház vezetését és irányítását a nyugati misszionáriusok helyett bennszülött püspököknek és papoknak kell átvenniük, akik jól kiképzett világi hívek közreműködésével a katolikus hitet az ázsiai kultúra és civilizáció köntösébe tudják öltöztetni.

A második nap Manilában

Ez a pápai megnyilatkozás igen jelentős, hiszen a katolikus egyházzal szemben sok előítélet terjedt el a volt gyarmati országokban. Csak lassan lehet a lakosságot arról a hamis hírveréssel beléjük oltott nézettől megszabadítani, hogy a kereszténység a nyugati gyarmatosítók és imperialisták eszköze. Ezt az egyház ellenségei főleg azzal próbálják bizonyítani, hogy rámutatnak: a kereszténység terjesztése egyúttal a nyugati kultúra és civilizáció meghonosítását is jelentette. Most Ázsia népei hitelesen az egyház fejétől hallották, hogy a jövőben a hittérítők eminens feladata: alkalmazkodni az ázsiai mentalitáshoz!

A főpásztoroknak szívükre kötötte még, hogy a II. Vatikáni Zsinat szellemében vezessék a rájuk bízott híveket és őrizzék a hit egységét és tisztaságát. Felhívta figyelmüket arra a nagy veszélyre, mely a materializmus részéről az emberi szabadságjogokat fenyegeti. A főpásztorok nyilatkozatukban elkötelezték magukat az emberi jogok hathatós védelme mellett.

Este a Lunetta-Parkban koncelebrációs szentmise keretében hatalmas tömeg jelenlétében 200 diákönust szentelt a pápa.

A harmadik napon délelőtt a pápa a Quezon Circle-ben milliós tömeg előtt mondott szentmisét. Szentbeszédében felhívta az egyes

társadalmi rétegeket feladataik teljesítésére: «Ti, Ifjak, valósítsátok meg az egyház szociális tanítását! Munkások, nektek új szociális vívmányokra van szükségtek! Ti, szegények, törekedjétek jobb anyagi helyzetbe jutni és Ti, gazdagok, nektek nem szabad csak önző érdekeitekre tekinteni!» Ezek a pápai kijelentések egy szegény városnegyedben hangzottak el. A nap folyamán fogadta még a nunciaturán, ahol különben a szállása volt, a különböző vallások képviselőit.

Sydney

Manilából Sydneybe repülve VI. Pál repülőgépe rövid időre leszállt a Szamoa-szigeten Pago Pago-ban. Megtekintett egy missziós telepet, ahol a misszionáriusok feladatairól nyilatkozott. A rövid látogatás után folytatta útját Sydney felé, ahol a repülőtéren a kormány és az egyházak képviselői fogadták. A miniszterelnök szerint a pápa *jelenléte nagy megtiszteltetés egész Ausztráliának és minden egyes ausztrálnak*. A repülőtérrel a Town Hall-ba hajtatott, ahol a polgármester üdvözölte. Válaszában a Szentatya rámutatott a szociális haladás tervszerű előmozdításának a szükségességére s amint Manilában, itt is hangsúlyozta, hogy a katolikus egyház minden tőle telhetőt megtesz az egészséges fejlődés érdekében.

A székesegyházban VI. Pál pápa összehasonlította a világegyházban tett útjait Szent Pál apostol térítő útjaival, mert mint Pál apostol, ő is a krisztushívők egységére helyezi mindenütt a hangsúlyt. «Utunk célja — emelte ki a pápa — hogy egyházunknak Krisztusban való egységét megmutassuk, erősítsük és érvényre juttassuk.»

A Szentatya látogatásának második napján délelőtt résztvett Ausztrália, Újzéland és Óceánia püspöki karainak együttes ülésén. Ez volt az első alkalom, hogy ezen a nagykerjedésű

területen élő három és fél millió katolikus hívő képviselői feladataikat közösen megtárgyalták. A püspöki konferencián egyik főpásztor felvetette a tervet, hogy házassembereket is szenteljenek papokká. A kérdésben a konferencia nem tudott egységes álláspontra jutni. Maga a pápa ennél a témánál utalt arra a levelére, melyet a bíboros államtitkárnak írt februárban a hollandiai pasztorális zsinat alkalmával és melyben a papi nőtlenség törvényét ünnepélyesen megerősítette. Itt is utalt arra, hogy egyes kivételes esetekben megfontolás tárgyát képezheti egyeseknek házasságkötés utáni felszentelése.

A harmadik napon fogadta a Szentatya az ifjúságot, a különböző vallások képviselőit és velük együtt résztvett egy ökumenikus istentiszteleten.

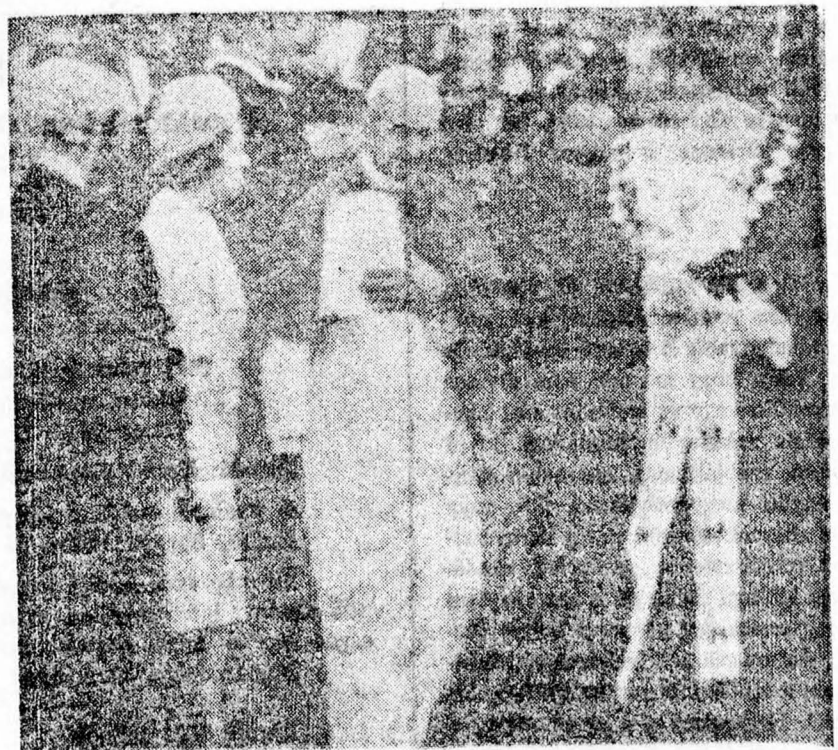
Djakarta

A pápa december 5-én elutazása előtt felszentelt még Ausztráliában egy bennszülött püspököt s akkor 400.000 ember sorfala közt kihajtatott a repülőtérré. A hivatalos búcsúztatás után a pápa repülőgépe Indonézia felé vette útját. A djakartai repülőtéren az indonéz államelnök fogadta nagyszámú egyházi és világi küldöttség élén.

Hongkong

VI. Pál rövid három órát töltött Hongkongban. Szentmiséjén mintegy 40.000 ember vett részt s ő innen köszöntötte a nagy kínai népet szeretettel. Ennek a látogatásnak előzményeivel és visszhangjával sokat foglalkozott a világsajtó s általában a lapok arra következtetnek, hogy a Vatikán és Vörös Kína viszonyában új korszakot jelent és vezet be. Tény.

Hongkongból a Szentatya Colomboba repült, ahol három órát töltött. December 5-én reggel 4.45-kor érkezett vissza Rómába.

VI. Pál pápát fogadják a Sydney repülőtéren az ausztrál küldöttségek.

A szizifuszi munka

Többször hallottam már a kijelentést, hogy modern korban, különösen a nevelés terén, modern módszert és hasonlatokat kell használni. Most mégis egy ókori kefejezést kell leírnom, mert a mi korunkban, a modern korban hangzott el. Nem először ugyan, de nagyon találóan. A múlt esztendő decemberében magyar fiatalok nevelésével foglalkozó pedagógusok ültek össze eszmecserére Stuttgart egyik szállodájának különtermében. Maga a tény, hogy találkoztak, — több száz kilométerről jöttek Würtemberg fővárosába — dícséretre és követésre méltó esemény. A megbeszélés beszélés kezdetén rögtön terítékre kerültek a nehézségek. Az egyik hozzászóló a nevelés terén kifejtett erőt szizifuszi munkának nevezte. Mielőtt a problémákra térnék, nézzük meg a kifejezés jelentőségét.

Szizifusznak az ókori monda szerint «ravasz» mellékneve volt. Mégsem bizonyult annak, mert Jupiter hamarosan rájött bűncire, és az Istenek tervei elárulása, az utasok megtámadása és nyomorgatása, valamint a halál megköttözése miatt megbüntette Szizifuszt. Magas hegyre hatalmas követ kellett felgörgöztetnie. Mikor már csaknem a csúcsra volt, az óriási teher egyszerre visszacsúszott vele és ezt az erőfeszítő munkát kénytelen volt egész életén át mindig újra kezdeni. Innen a kifejezés, szizifuszi munka, amely eredménytelennek, fölösleges erőpazarlásnak tűnik.

A szabad földön élő magyar fiatalság nevelésével több külföldi szervezetünk foglalkozik hivatásszerűen, vagy csak mellékesen. A befogadó országokban alig van valamire való város, ahol ne lenne hétvégi magyar iskola, cserkészet, vagy egy amatőr táncsoport. Ezek munkáját nézve rögtön feltűnik, hogy a nagy szétszórtságban rendkívüli tanítási módszerrel, rendkívüli tanmenettel dolgoznak, amely a külföldi magyar élet szerves része lett. Ezt föladni egyet jelentene a magyar fiatalság végleges leírásával.

Nehézségei

Aki már régebben külföldön él, tisztában van az emigráns munka nehézségének minden változatával, amely a nevelő munkára is vonatkozik. Tény, hogy ma már nem divatos dolog a menekült, vagy az emigráns szót hangoztatni, mégis sokszor a hazájukon kívül lakó magyarok szabják meg, akarnak-e gyermekeikkel együtt magyarságuknak élni, vagy inkább bele akarnak olvadni az új környezetbe. Vannak természetesen gyakorlati akadályok is. Nem könnyű dolog pl. a szórványban élő magyar gyermekeket központi helyre összegyűjteni. Az utazás sok nehézséget jelenthet különösen a szülői kíséretet igénylő kisebb gyermekeknél. Hétközben alig ér rá valaki a gyermekkel elmenni a «magyar iskolába», szombaton pedig a hét folyamán összegyűlt

ügyeket kell elintézni, vagy jogosan pihenni és esetleg egy délutáni jó TV műsort nézni.

Nehézség lehet még az is, noha számos dícsérendő kivételt ismerünk ezen a téren, ha egy nem-magyar szülő vonakodik megérteni, milyen nagy öröme lenne magyar házastársának gyermekével magyarul beszélni és ellenzi a nyelv tanulását, vagy gyakorlását. Ha már a nehézségek felsorolásánál tartunk, meg kell jegyezni egy másik elhangzott megállapítást is: az előítéletet a ténnyel és a nevelőkkel szemben. Minek a magyar nyelv, hiszen a gyermeknek jövőjét a befogadó országban kell megalapozni, tehát hagyjuk el a magyar szülő nyelvét. Vagy ha már éppenséggel tanulni akar, akkor miért ennél, vagy annál a szervezettel?

Azt hiszem a nehézségeket, amelyek legtöbb esetben csak kifogások, még tovább lehetne sorolni. Fölösleges, inkább nézzük meg, van-e és ha van, mi a

megoldása?

Az aránylag gyorsan összehívott és rögtönzött jellegű pedagógiai találkozó mégis lefektette a külföldi magyar nevelés célját: megtartani, vagy élesíteni a szülők hazájának kulturális kincsét, ugyanakkor elfogadni és becsülni a befogadó ország ilyen irányú értékeit. Végül, de nem utoljára, jó polgárokat adni az egyházi közösségeknek is. Tömör fogalmazás, de megvalósítható. A nevelők összegezték a rendelkezésükre álló lehetőségeket. Az egyházi és világi hatóságok helyeslik a munkát és támogatják is azt. A tananyag, vagy foglal-

kozási segédeszközök vizsgálatánál a nyomtatott könyvek mellett megismerkedtek rejtett kincsekkel: mindenkinek volt egy jó ötlete, vagy valami féltve őrzött jegyzete, melyek kicseréléséről tárgyaltak is a nevelők. Természetesen a rendszerezéshez egy teljes munkaidővel rendelkező ember ereje kellene, hogy minél előbb ott legyen mindenki kezében az anyag. Mégis, a probléma közös fölvetése és egymás megismerése után a lehetőség is megvan, hogy zavar esetén tudják kihez fordulni.

Az egyik nem régen hazulról kijött nevelő — otthon vezetői állásban volt egy nagy középiskolában és alaposan belelátott a marxista nevelési módszerbe — merész hangon bírálta a külföldi szülők magatartását. Neki és más pedagógus társának otthon az volt a véleménye, hogy a szülők, akik maguk is érezték a hazai nevelés visszaszálát, itt kinn minden erővel azon vannak, hogy pótolják azt, amit ott nem lehetett megtenni. Mégis azt tapasztalta, szomorúan, hogy a szülők jelentős része közömbösen veszi, van-e szervezett magyar nevelés, vagy nincsen.

Sajnos, ez tény, amelyet el kell fogadnunk és ha a bírálat keserű is, el kell könyvelni. A hiba ott lenne, ha ebbe bele is nyugodnánk és mint változtathatatlant tényt kezelnénk. Kevés jóindulattal és részvétellel a magyar gyermekek jövője és a magyar nevelők munkája iránt, sok mindent meg lehetne változtatni. A gyermekek gazdagabbak lennének és a nevelők munkája sem lenne szizifuszi...

P. SZÓKE JÁNOS

MEGHÍVÓ

A SVÁJCI KERESZTÉNY MAGYAR MUNKÁSSZÖVETSÉG
ZÜRICH CSOPORTJA

Irodalmi estet

rendez

«PETŐFI SÁNDOR ÉS KORA»

címmel

1971 február 13-án (szombaton) este 7 órakor

Zürichben, a Kirchgemeindehaus «Guthirt»-ben, Guthirt Str. 7.

(Busz: 33 és 71-es számú a «Rosengatenstrasse» megállóig)

Előadó: Kozma Ferenc szkv. vezérkari őrnagy, Liège (Belgium).

A rendezés családias jellegű, elhelyezkedés asztalok mellett.

Buffet: Bor, sör, üdítő italok, kávé, pogácsa, cukrászsütemények.

Hivatkozással eddigi nagysikerű előadóestjeinkre, kérjük, hogy ezen a rendkívüli élményt ígérő irodalmi esten — amely ifjúságunk számára különösképpen tanulságos lesz — minél nagyobb számban jelenjenek meg.

Tagtársainkat, barátainkat és minden magyar hazafit nagy szeretettel vár a

Zürich 1971 január

RENDEZŐSÉG
Dr. Ángyán s. k.

Építsük tovább a Burg Kastl-i gimnáziumot

— A VILÁG EGYETLEN SZABAD MAGYAR GIMNÁZIUMA
IGAZGATÓSÁGÁNAK FELHÍVÁSA —

Burg Kastl már évek óta szűknek bizonyul. Szűk az iskolaépület, szűk az új leány-internátus is. A jelentkezőket évek óta nem tudjuk mind felvenni.

1970. őszén a bajor kormány tanügyi, egészségügyi és pénzügyi szakbizottsága a helyszínen állapította meg, hogy a jelenlegi 340 körüli létszám is csak akkor tartható fenn, ha a leányinternátus padlásterét leányszobákká építjük ki és még négy párhuzamos alsó osztályt építünk.

Ez a kibővítés legkevesebb 500.000 DM-ba kerül. Ennek legalább egyharmadát kell a magyar emigrációnak összegyűjtenie, a többit a németektől kérhetjük.

Ezért fordulunk a külföldi magyarsághoz, a magyar egyházakhoz, szervezetekhez és sajtóhoz, valamint mindazokhoz, akiknek szívügye a külföldi magyar ifjúság jövője: tanulóink szüleikhez, azok baráti köréhez, hogy a gyűjtést sürgősen szervezzék meg és indítsák el. A szülők képviselőit Európa felkértük az iskola Szülői Tanácsát. Amerikában: Dr. Batizy Gusztáv orvost (Acron-Ohio), Pallos Lórántot (Huntsville, Alab.), Dr. Papp Gábort, a clevelandi Iskolamozgalom vezetőjét, aki ösztöndíjak szervezésével eddig is jelentősen támogatta iskolánkat, Skerlán Gyulát (Cleveland), Tüskös Mihályt (Luisville, Kyov), Dr. Wacsek Ferencet (San Diego).

Az együttes akció levelezési címei: Európa: Ungarisches Gymnasium Direktorat, 8455. Kastl, W-Deutschland, Amerikában: Hungarian Central Committee For Books and Education Inc. P. O. Box. 16403. Cleveland, Ohio, 44111.

Most, amikor a gyűjtést új alapokon újra elindítjuk, hálával gondolunk mindazokra, akik eddig segítettek, különösen megboldogult Gámán Imrére, aki egyszerű munkás léte, egyedül 2 év alatt, minden adminisztrációs költség nélkül, több mint 10.000 dollárt gyűjtött a leányinternátusra. Dr. Értvay József gyűjtését általános kulturális célra, ki nem vehető bankalapra tette. Így gyakorlatilag az elmúlt 4 év alatt a gyűjtés iskolánkra eső részét sem kaphattuk meg.

Ezért a Hungarian Cultural Fond iskolánknak szóló gyűjtését nov. 1-ével leállítottuk. A jövőben a felajánlásokat ugyancsak minden adminisztrációs költség nélkül közvetlenül az iskola építkezési kontójára, Ungarisches Gymnasium, Baukonto: 1956. Kastl, Sparkasse, Nr. 3030301, Amerikában a Hungarian Central Committee fenti, clevelandi címére kérjük. Az adományokról negyedévi nyilvános és pontos kimutatást adunk, évvégén pedig az adományozók nevét Évkönyvünkben megörökítjük.

Téglajegy tulajdonos: aki legalább egy téglával támogatja az építkezést (30.— DM, vagy 10.— \$). Az adományt «téglajeggyel» igazoljuk.

Pártoló tag: aki 75.— DM-t, Amerikában 25.— \$-t adományoz. Neve az intézet aranykönyvébe kerül.

Alapító tag: aki legalább 300.— DM-t, Amerikában 100.— \$-t, egyesületeknél legalább 600.— DM-t, Amerikában 200.— \$-t adományoz. A védnök, vagy alapító tag, szervezet neve az iskola emléktáblájára kerül. Meghalt barátok nevére is lehet adakozni.

Az iskola védnöke: (személy vagy egyesület), aki 1000.— DM-t, vagy Amerikában 500.— \$-t adományoz.

Fontos minden márka, minden dollár, mert megháromszorozódik! Amennyit mi magyarok áldozunk saját fiataljaink jövőjéért, kétszerannyit kaphatunk a német szövetségi és a bajor államtól is. — Az adomány adóból levonható. Kérésre hivatalos igazolást küldünk.

Kelt, Burg Kastl, 1970. december 1-én.

Dr. Osskó Irnák s. k.
a Szülői Tanács elnöke

Dr. Harangozó Ferenc s. k.
intézeti igazgató

MEGAJÁNLÁS

Az ívet kérjük nyomtatott betűkkel kitölteni, a borítékot címünkre: (Európa: Ungarisches Gymnasium, 8455. Kastl ü. Amberg. Opf. — Amerikában: Hungarian Central Committee for Books and Education Inc. Box 16403. Cleveland, Ohio 44111.) visszaküldeni.

Név: (személy, vagy szervezet)

Cím: belépek az iskola
Támogatói sorába, 1 téglával megajánlással: 10 \$, vagy 25 DM. (Kívánt részt aláhúzni!)
Pártoló tagjai sorába. (Legalább 25 \$, Európában 75 DM.)
Alapító tagjai sorába. (Személyek: legalább 100 \$, Európában 300 DM. Szervezetek: 200 \$, Európában 600 DM.)
Védnökei sorába (személyek, vagy egyesületek) 500 \$, Európában: 1000 DM.

Kelt

(aláírás)

AZ ÁRPÁD PÁLYÁZAT EREDMÉNYE

A Magyar Találkozó Állandó Titkársága évről évre meghirdeti a tudományos, irodalmi és művészeti Árpád pályázatot, amelynek nyerteseit kimagasló értékű szellemi alkotásaik alapján — arany, ezüst és bronz Árpád-éremmel, díszoklevéllel, vagy oklevéllel tünteti ki.

Az idei — 1970 évi — pályázat eredményeként a bíráló bizottság

arany Árpád-éremmel tüntette ki Domján József (Tuxedo Park, N. Y.) fametsző-művész pályaművét és Szelezky Zita (Los Angeles, Calif.) színművész három hanglemezét,

ezüst Árpád-éremmel jutalmazta Fényes Mária (Los Angeles, Calif.) «Örök ifjúság» című kötetét, Haraszi Endre (Winnipeg, Kanada) «Panslavism» című kéziratát, Moór József (Bryn-Hawr, Pa.) Festménykarcolatok című képsorozatot és vitéz Pongrácz István (New York, N. Y.) zeneszerzeményeit,

bronz Árpád-éremmel értékelte Bödő Károly (Pasadena, Calif.) detektívtörténeteit, Légrády Tamás dr. (Montréal, Kanada) «Palotás» című zeneművét és Kiss Ödön (Kingston, Kanada) műfordításait.

Díszoklevelet nyert Ambrózy Pál (Melbourne, Vict. Australia), Csonth Klára (Düsseldorf, Németország), Juhász István dr. (Tiszacsernő), Kristóf A. C. dr. (St. Boniface, Kanada), Nemeskéry László (Linz, Ausztria), Noel Péter (Edmonton, Kanada), Erdélyi Levente (Winterthur, Svájc) és Szabóné, Lantos Elza (Toronto, Kanada).

Oklevelet kapott Balogh Gábor (New York, N. Y.), Jaritz András (München, Németország) és Létmányi István dr. (Kauserslautern, Németország).

Az Árpád Akadémia tagjai közül újból sikerrel vett részt a pályázaton: Bognár Kálmán dr. (Slippery Rock, Pa.), Csighy Sándor (Marrero, La.), D. Albert Ferenc dr. (Chicago, Ill.), Domokos Sándor (Winnipeg, Kanada), nt. Egyed Aladár (Cleveland, Ohio), Erdélyi József (New York, N. Y.) Rozanich István (Caracas, Venezuela), vitéz B. Tamáska Endre (Pittsburgh, Pa.) és Thierry Ilona (Los Angeles, Calif.).

Az idei Magyar Találkozó díszvacsoráján ünnepélyes keretek között nyújtották át az előző évi nyertesek Árpád-érméit: Koszorusné, J. Fülöp Gabriella (Washington D. C.), vitéz Szakonyi István (Cleveland, O.) és vitéz Szathmáry Károly (Toronto, Kanada) kinttetteknek.

Szolzenyicin

a Nobel-díjas «krumlibogár»

«Ez a súlyos írás újabb példája annak, hogy nincs a valóságnak olyan területe vagy jelensége, amely manapság el ne volna zárva a szovjet művész elől, s amelyhez nem közeledhetne őszintén.» — írta Alekszandr Tvardovszkij 1962-ben barátja, Solzsenyicin első regénye, az «Ivan Gyenyiszovics egy napja» előszavában. A regény megjelenését maga Hruscsov szorgalmazta. Azóta Hruscsovot nyugdíjazták, Tvardovszkijt pedig a «Novi mir» főszerkesztőjét eszméivel együtt leváltották. A Solzsenyicin ellen indított kampánnyal a szovjet rendszer bebizonyította, hogy nincs a valóságnak olyan területe, amelyhez manapság a szovjet művész őszintén közeledhetne. Az 1970-es év irodalmi Nobel-díjasa joggal kérdezi «A rákoszlály» c. regényében: «Az őszinteség káros, a szubjektív őszinteség, állítják, ellentétben áll az élet reális ábrázolásával; — hát érti valaki ezt a dialektikát?!»

Sajnos, azt kell mondani, hogy érthető ez a dialektika, mert bár Solzsenyicin ma is szocialistának vallja magát, írásaival veszélyt jelent a rendszernek. «Nem az az író feladata — írja 1964-ben az Írószövetségnek — hogy ezt vagy azt az államformát kritizálja, vagy hogy a termelékenységet védje, bírálja. Az író általános, örök témákkal foglalkozik, a szív és a lélek titkaival, halál- és életélményeiről ír.» Káros és veszélyes az ilyen kijelentés ott, ahol még «egy nyilvános fürdő vagy vécé használata is alááshatja egy funkcionárius tekintélyét.»

Solzsenyicinnek nagyon sok a «káros» mondanivalója. Bővelkedik élményekben, hiszen megjárta a Szovjetunió börtöneit, büntetőtáborait. «A pokol első köre» és «A rákoszlály» Nyugaton jelent meg. Amikor tavaly novemberben Solzsenyicint kizárták az Írószövetségből, és ezzel gyakorlatilag megtiltották neki az írást, a küllőbizottság vezetője, Rjazany felelősségre vonta őt, miért külföldön jelenteti meg műveit? Az író kérdéssel válaszolt: miért nem jelentetik meg azokat itthon? Aztán hozzátette: persze ehhez előbb meg kellene szüntetni a cenzúrát. Mindamelllett a kormány nagylelkűen följáánlotta a beteg írónak, hogy bármikor elhagyhatja az országot és átveheti a Nobel-díjat is. Solzsenyicin megköszönte, mondván, hogy inkább marad, mert fél, hogy nem engednék vissza hazájába. Érthető ezek után, hogy «a nép haragja» nem ismer határt és nap mint nap újabb kifejezést ad az áruló elleni haragjának. Az 1965-ös év Nobel-díjasa, Solohov egy népgyűlésen kárteknő krumplibogárnak becézte írótlarsát. A Pravda főszerkesztője, Szimjamine elvtárs szerint Solzsenyicin beteg, fix ideája a láger. A «Literaturnaja Gazeta» szerint az író legnagyobb hibája demagóg karaktere.

De Solzsenyicint mindez nem rendíti meg hivatástudatában. Betegen, állás-, otthon nélkül ír, mert hisz a holnapban. «Az író feladata ma a holnapról, holnap a holnaputánról írni.»

VARGA GYULA

Magyarország missziós ország?

«Franciaország missziós ország?» című könyvében Godin abbé Franciaország hitéletét vette szemügyre. A vizsgálódás végső képe mégis megrázó lett: Franciaország, «az Egyház legidősebb leánya», lakossága olyan tömegesen távolodott el a hittől, a vallástól, hogy a megmaradt vallásos réteg a missziós országokéhoz hasonló kisebbségi helyzetbe került. Suhard párizsi érsek emberi nagyságára vall, hogy a leújtó jelentést komolyan vette, de nem a kényelmentlen könyv terjesztését akadályozta meg, a szerzőnek se tett szemrehányást, hanem hathatós lelkipásztori kezdeményezést indított el a bajok orvoslására: a Mission de France-t.

✱

A magyarság most ünnepli a kereszténység felvételének 1000 éves jubileumát. Miért alkalmaztuk éppen Magyarországra a francia könyv provokáló címét?

A magyar katolikusok történelmi érdeme, hogy a gyermekáldás vállalásával «meghódították» az országot, ezt az országot katolikus lakossága arányszámának növekedése világosan mutatja. Ez az utóbbi 100 évben a következőképpen alakult: Magyarország területén: 1869: 57,4 %, 1880: 58,1 %, 1890: 58,9 %, 1900: 59,6 %, 1910: 60,3 %; Csonkamagyarország területén: 1910: 65,0 %, 1920: 66,1 %, 1930: 67,2 %, 1941: 68,2 %, 1949: 70,5 %.

Újabb vallási adatot nem tettek közzé, de feltehetjük, hogy a gyermekáldás vállalása a katolikus néprétégben most is jobb, mint másutt, tehát a katolikusok arányszáma most is emelkedik.

A névleges katolikusok szaporodása miatt azonban nem lehetünk derűlátók, hiszen nem az számít, van-e joga valakinek katolikus keresztelvéssel kiváltására, hanem az: gyakorolja-e vallását. Magyarországon e kérdés élénken érdekli a marxista valláskutatókat is. Például kiderítették, hogy a magyar egyetemi fiataloknak csak kb. egyharmada hívő, a másik harmada a hit és nem-hit között ingadozik és egyharmadának már nincsen vallásos kapcsolata Istenhez. A kutatások — kevés kivétellel — módszertanilag elfogadhatók, nincs okunk kételkedni az eredményekben. Persze azt is meg kell jegyezni, hogy a marxista valláskutatókat nem érdekelte, mennyi a magyar egyetemisták között a nemes szándékú, jóra kész «anonym keresztény», akinek tipusát Karl Rahner rajzolta meg.

A hit és vallásgyakorlat megesappanásáért Magyarországon — nem ok nélkül — az ateizmusnak kedvező és a hitélet intézményeit, lehetőségeit csökkentő állami intézkedéseket szokták felelőssé tenni. A tényeket mindenki ismeri. Az elvallástalanodás folyamatát azonban csak az ellenséges intézkedésekkel megmagyarázni nem lehet. Az említett francia példa is mutatja, hogy a tömegek elvallástalanodása más okból is bekövetkezhet. A kérdésnek Nyugaton nagy irodalma van. Próbáljunk az itteni tapasztalatok alapján néhány jelenségre rámutatni, melyek ma Magyarországon az elvallástalanodásban véleményünk szerint szerepet játszanak.

Előbb azonban le kell szögeznünk egy tényt. A vallásosság meggyengülésének oka nyilván nem az, hogy az ember egyszerre «rájön», nincs szüksége többé Istenre. Inkább az történik, hogy új életprobléma elé kerül a keresztény, melynek megoldásához a gyermekkorban kapott vallásos nevelésből nem tud erőt meríteni. Ahol a vallásosság nem személyes Isten-élményből forrászik, hanem csak hagyományból, közösségi szokásból, ott a «keret» megváltozása kivonhatja a vallásosság alól is a talajt. Az új «környezet»-ben már nehezen találja meg előbbi vallásos életének folytatását. A külsősegesen vallásos ember a «keret», a «környezet» megváltozásával elveszíti «vallásos önmagát». A «környezet» megváltozása sok mindent jelenthet: új lakóhelyet, új munkahelyet, a kulturális környezet változását, a belső egyensúly (a «szerencse») változását, stb. Akinél a vallásosság belső igénye még nem erősödött meg, az új «környezet»-ben könnyen elhanyagolja a terheessé váló «Istennel szembeni kötelesség»-et. Gondoljunk csak arra az egyszerű és éppen ezért elgondolkodtató esetre, amikor a rendszeres templombajáró nyugati magyar nyári vakációja alatt «nem jut hozzá» a vasárnapi miséhez. (Éppen az otthon nyaralókról hallani sok panaszt e téren!) Pedig a nyaraló kiszakadása megszokott környezetéből igazán gyerekjáték ahhoz a «környezetváltozás»-hoz képest, amely Magyarországon az utóbbi 25 évben történt.

Hivatalos adatok szerint Magyarországon évente 600-900.000 személy költözik más faluba, illetve városba (ebből kb. 200.000 a falvakból városba költöző egyén). Ezenfelül évente 400-500.000 személy költözik saját faluján, városán belül másik lakásba. Ha meggondoljuk, hogy a vándorló lakosság kb. 70%-ban katolikus, fölfoghatjuk, hogy az otthoni lelkipásztorok között dolgozó mintegy 3.600 pap erejét messze felülmúlja ilyen tömegű új helyre költöző hívő felkutatása, legszükségesebb lelki gondozása is. A nagyarányú költözködés tehát vallási lemorzsolódáshoz, elkereszténytelenedéshez vezet.

Említsük fel még végül az emberségükben, emberi kapcsolataikban megsérültek hazai tömegjelenségét. Hajótöröttjei mindig vannak a társadalomnak, de ami pl. a házasság felbomlását, az időskorúak magányosságát, a család kérdésének az abortuszra való leegyszerűsítését, a fiatalok lezuhanását, az alkoholizmust, az öngyilkossági eseteket illeti, a magyar panorama aggasztó képet tár elénk. Magyarországon a válásokat illetően világvírszonylatban élvonalra került. Az 1000 házasságkötésre jutó válások száma: 1938: 77,5, 1949: 116,5, 1960: 187,3, 1967: 219,1. A családi élet másik problémáját, a születések és abortuszok arányát beszédesen illusztrálja az, hogy míg évente kb. 150.000 csecsemő születik az országban, az abortuszok száma fölülmúlja a 200.000-t. Az életkor általános megnövekedésével karöltve jár az idős emberek számának növekedése. Az idős emberek ugyanakkor — a kis lakás miatt, vagy mert nem értik meg magukat a fiatalokkal — kiszorúlnak a családból. A magányos öregkor egyre több embernek lesz osztályrésze. A fiatalok problémáiról, az alkoholizmus ter-

Beszélgetés Ottaviani bíborossal

A pápa legutóbbi útjánál csupán az a nyilatkozata keltett nagyobb feltűnést, hogy a 75 éves kort elért bíborosok nem vesznek többé részt a pápaválasztásban. Alfredo Ottaviani bíboros, a Szent Officium — most Hittani Kongregáció — egykori vezetője tiltakozott a pápa ezen rendelkezése ellen. A koros bíboros tekintélye révén ma is befolyást gyakorol a vatikáni eseményekre. Az alábbi exkluzív interjúban néhány fontos és időszerű kérdésre adott választ az Életünk munkatársának.

Életünk:

Eminenciád a konzervatívok, vagy a haladók közé sorolja-e magát, vagy egyáltalán elveti ezt a már szokásossá vált megkülönböztetési módot?

Ottaviani:

Nem tudom és nem is akarom magam sem a konzervatívok, sem a progresszistákhoz tartozónak jelölni, mert mindkét megjelölés a napi használatban extrém magatartásként lesz értelmezve és mindenkinek, elsősorban annak, aki felelős társadalmi pozíciót tölt be, kerülnie kell azt, ami extremitáshoz vezet. Én ápolom és fenntartom mindazt, ami igaz és jó tradíció, de természetesen a gondolkodónak kijáró szabadsággal is élek és a haladás híve vagyok. De a haladás szót olykor értelmetlenül használják éppen olyan dolgokra, melyek visszafejlődést foglalnak magukban; észlelhető ez az erkölcs különböző területein, de különösképpen oly szociális érintkezési eszközök használatában, melyeket éppen a haladás adott rendelkezésünkre.

Életünk:

Mit gondol Eminenciád az Egyház úgynevezett «demokratizálásáról»? Lehet-e a püspöki kar autonómiájának növekedését a tridentin zsinattól a püspöki szinódus összehívásáig számítva az egyházi demokratizálódás kezdetének tekinteni?

Ottaviani:

Az egyházi alkotmány részben isteni intézmény, s mint olyan, ebben a részében nem változtatható meg. A másik megmaradó része egyházi eredetű, tehát változtatható és a különböző korok kívánalma, illetve szükségessége szerint alakulhat. Isteni rendelkezés az egyházi hierarchia, a Főpapi- és Püspöki hivatal elrendelése; emberi intézmény például az Egyház provinciákra, diocézisekre való felosztása, avagy a pápaválasztás, illetve a püspökök kinevezésének módja. Persze itt is minden esetben szükséges a főpapi közreműködéséről sokat írnak az újságok. Az öngyilkossági statisztikában a világ vezető államai között vagyunk. A társadalmi méreteiben növekedő emberi problémákat azonban egyre kevésbé tudja az Egyház embersegítő, lélek-gondozó szolgálata felkarolni.

A példákat még lehetne sorolni, de az elmondottak is érzékeltetik, milyen új réseken folyik szét a keresztény Magyarország hite, vallásos magatartása. Bűnbakot keresni, felelősségről nyilatkozni könnyű. Ehelyett nem volna-e jobb egyszer már igazán szembenézni az elkereszténytelenedésnek Magyarországon ma még csak sejtett, de komolyan fel nem tárt tényezőivel? Lehetőleg még mielőtt a provokáló kérdés: «Magyarország missziós ország?» szomorú valósággá nem válik.

ANDRÁS IMRE

dés, mivel egy bizonyos hívőkör kijelöléséről van szó, akikre a pápának közvetlen és egyetemes rendelkezési joga van.

Az Egyházban mindazonáltal nem hiányzik a demokratikus elem, ha csak arra gondolunk, hogy pl. a papi hivatás útja mindenki számára nyitva áll, aki erre elhivatottságot érez és ily kiváló méltóságra megfelelő képesség birtokában van. A hierarchiában való előrejutás minden pap számára egyenlő, társadalmi osztálykülönbség nélkül. Így jutott főpapi méltóságra az egyszerű sorból származó Szent-Atya, X. Pius pápa is. A Püspöki kar és a Pápai Hivatal viszonyára vonatkozóan szem előtt kell tartanunk, hogy a püspöki kollegialitás principiuma arra az alapra van építve, hogy nincs kollégium fő nélkül, tehát a Püspöki kar mindig «cum Papa et sub Papa» Jézus Krisztus helytartójával értelmezendő. Ugyanez az alapelv szabályozza a Synodus és a pápa közötti viszonyt. Végére a pápa volt az, aki a Synodust összehívta, felruházván ezt egy tanácsadási, s nem egy rendelkezési megbízással.

Életünk:

Eminenciád néhány évvel ezelőtt kiadott könyvében az Egyházat a kommunizmus elleni védőbástyaként jellemzi. Én, aki tizenkét évet éltem kommunista diktatúra alatt, emlékszem, mennyire kihangsúlyozta Ön ezt a védőbástyai szerepet. A koegzisztencia és dialógus idején ezért Eminenciádat sokan kritizálták. Egy Lukács György interjúban olvastam a következőket: «Én abszolút dialóguspárti vagyok, anélkül, hogy ennek jelentőségét túlbecsüljem. A dialógus nekünk marxistáknak — s ezt nyíltan vallom — csak arra szolgál, hogy a vallásos reformtörekvéstől eltérő állásfoglalásunkat elhatárolja. Semmi esetre sem hiszek abban, hogy ily módon egy harmadik megoldásra juthatnánk, ami pl. aquinói Tamás és Marx szintézisét jelentené. Ez lehet valamelyik politikai párt választási trükkje, de ebben az irányban komoly eredmény nem várható.» Elégtételül szolgál-e Önnek tézisei ilyformában történő megerősítése és hogyan látja az Egyház és a kommunizmus viszonyát?

Ottaviani:

Bizonyos, hogy nem látom be, miért kellene eltérnem eddigi véleményemtől. Megelégedésemre szolgál, hogy a dialógus lehetetlenségére vonatkozó elméletem egy autentikus kommunista részéről is megerősítést nyert. Tény, hogy a kommunistákkal való dialógizáláshoz elengedhetetlenül szükséges lenne, hogy a szavak értelmezése mint az egyik, mint a másik oldalon azonos legyen. A kommunisták megmászják a szavak eredeti értelmét. Az általuk folytatott agresszív háborút például «felszabadító háborúnak» nevezik, látjuk ezt az észak-délvietnámi háború esetében is. A mai csehszlovákiai helyzet is mutatja, hogy álcázza magát testvérmek az elnyomó kommunizmus a másik kommunistával szemben.

Életünk:

Századokon át védőbástyaként szerepelt az Egyház a protestantizmussal szemben is. Korábban Eminenciád is tett bizonyos kijelentéseket az Egyház «elprotestantizálódásáról». Ma az ökumenizmus korában élünk Mennyiben látja Ön ezt a folyamatot helyesnek, vagy károsnak?

Ottaviani:

Sajnos igaz, hogy néhány, magukat teológusoknak tartó újitók a keresztény egység gondolatát vélik szolgálni, miközben katolikus igazságokat áldoznak föl protestantizmusai hasonlóságokért. De az igazi ökumenizmus a Szent Páli fogalmazásban nyer kifejezést: «veritatem facientes in caritate» (Ef. 4, 15). Szeretni kell az elszakadt testvéreket, keresni kell velük az egyesülést, «visszavezetve» őket az igazsághoz. A hibásan felfogott ökumenizmus gyümölcse eddig csupán az, hogy mindegyik fél megmerevedik abban az állapotban, amelyben jelenleg van, az irgalmasság szellemében igyekszik egy szövetségbe tömöríteni a különféle felekezeteket, de közben elfelejtkezünk az igazságról. Ily módon a katolikus Egyház bármely közönséges szekta névjára süllyedhetne.

Életünk:

Sokat beszélnek és beállítottságától függően másképpen a hollandiai katolicizmusról. Hogyan látja Ön a hollandiai jelenséget?

Ottaviani:

A hollandiai jelenségről szólva különböztetnünk kell: mást jelent a keresztény nép és püspökei viselkedése és doktrínai felfogása, és mást néhány szélsőséges teológus viselkedése és gondolkodásmódja. A hit, a szentségi gyakorlat ép maradt a népben dacára azon teológusok tevékenységének, akik felborítják a doktrínákat és a szentségek liturgiáját.

Életünk:

Divatos kifejezés ma a «pluralizmus». Lehetségesnek tart-e Ön egy pluralizmust a katolikus Egyházban és ha igen, milyen értelemben?

Ottaviani:

A pluralizmus lehetséges, sőt már meg is van az Egyházban, ahogy azt VI. Pál pápa legutóbbi ugandai látogatása alkalmával tartott egyik beszédében kifejtette. Gondoljunk csak a ritusokra. (Latin, ambrozianus, keleti, görög, rutén, armén, stb. ritusok.) De az egyházi törvényhozás is megenged bizonyos pluralizmust, tiszteletben tartva a tradíciókat, szokásokat, helyi szükségességeket, megakadályozva egy oly átszűrődést és konfúziót, ami veszedelmes autonomizálódáshoz, az egyházi egység szétbomlásához vezetne.

Életünk:

Hogyan látja Eminenciád az Egyház útját a jövőben?

Ottaviani:

Az Egyház jövőjét tekintve mindig szem előtt kell tartani az Evangélium szavait: «Et portae inferi non praevalerunt adversum eam» küzdelmet és győzelmet jelentő szavak, melyek az isteni küldetés teljesítését kísérik «predicate evangelium omni creaturae».

Másrészt nem szabad elfelejtenünk a viharokat lecsendesítő Krisztus jelentőségét. Péter hajója hanyóódhatik a hullámokon, de nem süllyedhet el, mert ezen a hajón mindig jelen van a felszabadító Krisztus.

Események és közlemények

BÉCS.

A bécsi Szent István Otthonban novemberben három nagyszerű előadást tartottak. *Msgr. Dr. Közi-Horváth József* 10-én «Nyugat-európai keresztény magyar emlékek» címmel beszélt a tőle megszokott változatos, jóízű humorral elevenített stílusban azokról a keresztény magyar emlékekről, amelyek szinte «a lábunk előtt hevernek», de eddig mégsem tudunk róluk.

15-én zsűfólaság megtelt a terem. *Tollas Tibor* költő amerikai útjáról beszélt, majd az est második részében *Esztér* című verseskötetéből olvasott. A hálás közönség viharos tapsal üdvözölte és köszönte meg a lelkes költő bécsi látogatását.

Ez még nem fordult elő Bécsben: éjjel 11 óráig vitatkoztunk *Dr. Fábán Károly* «Aktuális emigrációs kérdések» című előadása után. Az előadó statisztikai adatokkal bizonyította be, hogy Magyarországon a helyzet változatlan, sőt az Egyház helyzete talán rosszabb, mint Rákosi uralma alatt volt. Dicsérendő, hogy a heves vita ellenére sem feledkezett meg senki magáról és arról, hogy tiszteltetben tartsa a másik véleményét is.

A szokásos karácsonyi rekollektációt Bécsben az idén december 5-én és 6-án tartották meg. *Pfarrer Schermann Rudolf* plébános «a keresztény humanizmus»-ról, *Dr. Rácz Imre* kismartoni hittanár «A modern ember Istenélménye»-ről, *Szépfa István* evangélikus lelkész pedig az ökumenikus párbeszédéről tartott előadást. A Pax Romana rendezvényén szép számban vettek részt a bécsi egyetemisták és akadémikusok.

Svájc. A Svájci Keresztény Magyar Munkásszövetség, melynek mintegy 550 beiratkozott tagja van, újabb magyarokat tudott áttelepíteni az olaszországi és ausztriai menekült táborokból Svájcba. Ez volt a második sikeres vállalkozásuk, melynek keretében *Asztalos János* és *Szollár Lajos* lelkészek közreműködésével eddig mintegy 50 magyar kapott állást, lakást, bútort Svájc különböző kantonjaiban. E dicséretes és sikeres vállalkozásukat mindkét évben a magyarság nagylelkű segítsége tette lehetővé. Az adakozóknak hálás köszönet s arra kérjük őket minden magyar nevében, támogassák továbbra is e nemes és eredményes akciót.

Linz. A novemberi gyermekdelutánon Mikulás ünnepélyt tartottak a magyar gyermekek *Rosarina* nővér közreműködésével. A vidám, jólsikerült ünnepély után boldogan vitték haza sajátkészítményű mikulásukat a gyermekek.

Ugyanilyen ilyen nagyszerű volt a női csoportnak is összejövetele, ahol *Muhorai Átila* és *kedves felesége* tartott gazdag ütiélményükről színes vetített képes előadást. A női csoportban szép számmal jelentek meg olyanok is, akik eddig kevésbé érdeklődtek a csoport munkája után.

A Felsőausztriai Magyarok Kultúregyesületének közgyűlésén az elmúlt év programját, kiértékelését tárgyalták meg. A filmelőadással egybekötött közgyűlésen igen csekély volt az érdeklődés magyarjaink részéről.

Frankfurt. A Frankfurter Magyar Egyesület hagyományos farsangi bálját 1970 január 30-án rendezte meg a *höchsti Jahrhunderthalle*ban este 20 órai kezdettel, melyre ez úton is szeretettel hívják magyar testvéreiket és barátait. Jegyet és asztalt rendelni lehet: *Beratungsstelle für Südkatholiken 6 Frankfurt/M. Alte Mainzer Gasse 10. címen és a 288863 telefonszámon.*

A hesseni magyarság mintegy kétezer DM-t gyűjtött az erdélyi magyar vízkárosultaknak, mely összegből 1000 DM-t átadott az esseni magyarok e célra indított akciójának és a fennmaradó összegből két Volkswagen autóbusz élelmet és ruhaneműt küldött decemberben Erdélybe. Ennek az akciónak szervezői a gisseni Magyar Egyesület és magyar egyetemisták voltak.

Frankfurtban már komoly múltja van a karácsonyi ünnepségeknek, melyhez föltétlen hozzátartozik a Pásztor-játék. Mivel itt mindig a karácsony előtti vasárnap szokott az ünnepség lenni, magyar szentmise vezet be. Az idén december 20-án volt. Előadásra került a «Székelykevei betlehemes játék», melyet nagy sikerrel jelenített meg 12 kis magyar fiú és leány. Az előadást a gyerekek megajándékozása és közös uzsonna követte, melyen közel kétszáz magyar jó hangulatban maradt együtt késő estig.

Karácsonyi vásár Párizsban

December első napjaiban (4, 5 és 6-án) tartottuk meg Párizsban a szokásos missziós vásárt. A lazaristák anyaházában a rue de Sèvresen még, mert az új missziós otthon földszinti részét csak november végén tudta átadni a tulajdonos s így nehéz lett volna előkészíteni és megfelelően berendezni, hogy a vásárt ott rendezhessük. Jó eredménnyel zárult nemcsak anyagiakban, mely felülmúlta a tavalyit, hanem inkább hogy elég sok személyt, magyart és franciát láthattunk az érdeklődők közt. Főleg szombaton és vasárnap volt nagy mozgás.

Régen láttam már ennyi kis magyar gyereket együtt, mint vasárnap dec. 6-án, amikor a Mikulás is meglátogatta a vásárt elmaradhatatlan kísérőjével. Mindenkinek hozott valami kis ajándékot s egyik másikhoz virgács is volt tűzve. Igaz, hogy utána két amolyan 4-5 éves kis leány megmagyarázta nekem, hogy az nem is volt igazi Mikulás. Az arca plasztikból, a szakálla meg vattából volt, na meg látszott az elegáns félcipője és a nyakendője. Valaki biztos csak fel volt öltözve. Majd meghaltam a nevetéstől, ahogy a két kis okos ki akart ragadni a tévhitemből. Na de mondom, az ajándék az jól esett, azt elfogadták tőle? Hát igen, az jó volt, de azért a boltban van csokoládé-mikulás és nem csak ilyen plasztikból, amit ez ajándékozott. Ennek csak egy szaloncukor volt a puttonában! —

A vásár látogatása jóval a tervezett záróra utánra húzódott, főleg mivel a jó buffet-ben mindenki kellemesen elszórakozott. Megállapították, hogy rendkívül változatos eladási tárgyak gyűltek össze a vásárra, ahonnan nem hiányoztak művészi képek, lepkegyűjtemény, bélyegek, páratlanul ízléses kézimunkák, a Balaton-cég magában is bőválasztékú tárgyai, ételek és italok sokféle változata.

Hálás köszönet a rendezőknek, akik áldozatos munkájukkal hozzásegítettek a sikerhez. Hogy csak *M et Mme Pierre Petot* nevét említsük, akikre a megrendezés egész feladata hárult. Minden önzetlen munkáért és anyagi támogatásért igen hálásak vagyunk híveinknek, annál is inkább, mivel az új ház vételével meglehetősen nagy anyagi terhet vállaltunk magunkra.

Ugyancsak lélekben felemelő találkozás volt a karácsonyi ünnepség dec. 20-án. A Lazaristák templomában — úgy mint tavaly — d. u. 4 órakor szentmise vezette be az ünnepet. *M et Mme Pierre Gazin* művészi részvételével és karácsonyi népekekkel. Utána karácsonyfagyújtásra a rendház egyik nagytermében gyűlt össze a magyarok szépszáma csoportja. Jó hangulatban este 8 óráig tartott a hagyományos találkozó.

A Misszió régi lakása eladásra kerül. Ott a hivatal végleg megszűnt. Jelenleg a fogadás az új házban 42, rue Albert Thomas, Paris 10. (régi nevén: r. des Marais) alatt folyik. Az első emelet egy nagyobb s egy kisebb teremmel és a lelkészek lakásával, papok számára egy vendégszobával, már be van rendezve. Az új telefonszám: 208-61-70.

A MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ GENFI KÉPVISELŐTESTÜLETE

Magyar Baráti Találkozó jegyében

FARSANGI BÁLT

rendez 1971 február 6-án (szombaton) este

a Cointrin-i iskola kultúrtermében (rue de Cointrin, a régi repülőtéri épülettől délre 3 percnyi járásra, a 33-as trolibus utolsóelőtti megállójával szemben).

Este 7 órától meleg vacsora, majd tánc hajnali 4 óráig. — A tánc- és szórakoztató zenét *Cseh Zsiga* többtagú zenekara adja.

A Bál megnyitása előtt a *Berni Magyar Táncsoport* magyar népi táncokkal szerepel. Az est folyamán a tánc-szünetek közben *Medvey Mária* és *Hallay Imre* zongorais énekszámokat adnak.

Tombola — Parkolóhely kb. 4-500 gépkocsi számára.

A mindenkinek szóló jelen értesítésen kívül még külön meghívót is küld a rendezőség a rendelkezésére álló címekre.

MAGYAR KARÁCSONY

Genfben és Lausanneban

A genfi magyarok dec. 16-án, szerdán este tartották a gyermekek karácsonyi ünnepségét nagy sikerrel, igazi családi közvetlen, baráti hangulatban. Az ősrégi magyar karácsonyi ének és a magyar himnusz közös éneklésének keretében helyezett műsort a helyi lelkészek köszöntő szavai és buzdító karácsonyi gondolatai vezették be, illetve zárták le. Az egy órási műsort 18, 7-16 éves gyermekek és fiatalok magyar- és francianyelvű szavalatai, zongora-, hegedű- és furulyaszámai gazdagították. — Műsor után közel 50 karácsonyi csomag került kiosztásra a gyermekek között. Ezután kb. még egy óráig együtt maradtak az ünnepelők, debreceni, sütemény és tea fogyasztása mellett. Mindenki jól érezte magát az igazán baráti hangulatú, családi közösségben. — A rendezőség köszönetét fejezi ki az adakozóknak és a segítőknek, akiknek közreműködése lehetővé tette a hét kellős közepén kb. 150 főnyi magyarnak és nem-magyar hozzátartozóinak, barátainak összejövetelét.

Lausanneban is nagy sikerrel rendezte meg a VD-kantoni egyesület a hagyományos karácsonyi ünnepséget dec. 19-én, szombaton este. Mme von Suppan táncsoportja a szép karácsonyi motívumokkal ismét karácsonyi hangulatot teremtett. Ezt gazdagította még a néhány magyar- és francianyelvű karácsonyi szavalat, valamint az egész ünnepséget keretbe foglalta a két lelkésznek karácsonyi bevezető és befejező beszéde, buzdítván a jelenlévőket a keresztényi szeretetre és magyar összetartásra. — A kb. 200 ünnepelő még sokáig együtt maradt családi hangulatban, vidám beszélgetésben, jóízűen fogyasztva a sokak által följánlott süteményeket. — Az adakozók jószíviségéért hálás nagyon a rendezőség.

P. RÁBA LUKÁCS

Bregenz. A Vorarlbergi Magyarok Egyesülete karácsonyi összejövetelét a megszokott keretek között a bregenzi «Weberbeck» vendéglő nagytermében tartotta. Az ünnepélyen igen sok vendég jelent meg: telt ház volt, mert a helybeli, bregenzi vendégeken kívül jelen volt Vorarlberg számos magyarja, de szép számban jöttek vendégek Németországból, valamint Rorschach és St. Gallen vidékéről is.

A karácsonyfa-ünnepélyt gyertyagyújtással nyitotta meg Sz. Schnikl László egyesületi elnök. A karácsonyi örömhírt Mons. Anisich Jenő olvasta föl, majd beszédében a karácsony gondolatát, értelmét, célját és időszerűségét fejtette ki. A karácsony Isten legnagyobb ajándéka; Jézus születésével Isten fogadott fiaivá leszünk, benne s általa kaptunk új lehetőséget életünk újraértelmezésére, megtaláljuk az Istenhez vezető utat s életünk célját. Ezért hirdette az angyal örömtől csordultán a karácsonyi hallatlan örömhírt.

A karácsony program, zászlóbontás, föladat, kötelesség, melyet meg kell valósítanunk úgy, hogy azt az emberek felé hitünkkel, meggyőződésünkkel, beállítottságunkkal kisugározzuk. — Nagy Ferencné szavalata után az ünnepélyt énekkel fejezték be. — A vendégek valamennyien igen kedves hangulatban töltötték az estét.

«Mennyire» felbonthatatlan?

Egy időben a papi nőtlenség volt kedvenc témája reform-viszketegségben szenvedő papoknak és magukat haladónak tituláló világi keresztényeknek. A nagy vihar közben már lecsendesedett; nagy port vert fel ugyan, de esőt, termékeny eredményeket nem hozott. Hacsak nem számítjuk eredménynek, hogy az Úr egyes szolgálói — áldozatai a propaganda-kampánynak — közben kikötöttek a házasság boldog berkeiben. Sokan közülük azonban máris kérték a Szentszéket, hogy nyilvánítsa érvénytelenné házasságukat. A probléma itt az emberi gyarlóság és állhatatlanság körül van, ami viszont probléma volt és marad mind a cölibátusban, mind a házasságban.

Aki ezt tisztán látta, nem tévedett, amikor a következő támadást a házasság felbonthatatlansága ellen várta, éppen mint a rosszul sikerült papi házasságok következményét. Nem volt tehát meglepetés, hogy az elmúlt év októberében a Baden-Baden melletti Bühlben a freiburgi egyházmegye káplánjai, több világi hívő kíséretében, tanácskozássra gyűltek össze s a napi sajtó beszámolója szerint a megbeszélés témája így hangzott: Mennyire felbonthatatlan a keresztény házasság?

Mivel e kérdésben a végső szó már akkor elhangzott, amikor Jézus Krisztus kimondta: «Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza!» —, hogy visszaadja eredeti értelmét a Teremtő gondolatának és érvényt is szerezzen neki, felvetődik a kérdés, mi az értelme az ilyen tanácskozásnak és a vele kapcsolatos különböző színű és beállítottságú sajtóközleményeknek? Mert az ilyesmi csak szükségtelenül megzavarja a hívők millióit, még ha jóakaratot is tételezünk fel a tanácskozás résztvevőitől. Ennek bizonyítására itt közlünk egy levelet, melyet egy oberkirchi asszony írt az egyházmegyei lap szerkesztőjének:

«Engedjék meg, hogy e témához én is néhány megjegyzést fűzzek. Én úgy tudom, hogy ha az ember keresztény katolikus házasságot kötött, azaz Isten és emberek előtt holtig-tartó

hűségigéretet tett, ez a kötés érvényes az egész életre és az oltár előtt tett hűségnyilatkozat zsinórmértéke kell legyen az egész házasság együttélésnek.

Előfordulhat, hogy egy házasság jóvátehetőenül szétzüllik, de ez nem lehet ok, hogy az egyház megengedje a házasság felbontását azzal a céllal, hogy az ember egy második házasságban keresse a boldogságát.

Az egyháznak ragaszkodnia kell a felbonthatatlansághoz, ha azt akarja, hogy a házasság továbbra is szentség maradjon! Ha egy házasságban az együttélés végleg lehetetlenné válik, — s itt a legtöbb esetben mindketten hibásak — még mindig megvan a lehetőség az ágytól s asztaltól való s az egyháztól is jóváhagyott elválásra.

42 éve élek házasságban s mint asszony és édesanya csak azt mondhatom, hogy az otthon békéje és boldogsága elsősorban a feleség vállán nyugszik. Igen, minden házasságban vannak krízisek, hogy az ember legszívesebben megszökne. De mindezeket átsegít az Úr szava. S minden egyéni áldozat, amit a házasság oltárára rakunk, máris magában hordja jutalmát. Ezért bízom és imádkozom, hogy az egyház sohasem engedi meg az egyszer érvényesen megkötött házasság felbontását.»

**

Eddig a levél. Írója valószínűleg sohasem tanult teológiát, szavai talán éppen ezért esnek még súlyosabban latba. Szíve érzi a veszélyt, a szeretet és féltés beszél belőle Jézus Krisztus egyháza iránt, amely védője, végrehajtója és hirdetője kell legyen Isten akaratának. Vajon ugyanez a szeretet és féltés irányította-e a brühli konferencia résztvevőit? Ha igen, miért kellett egy egyszerű asszonynak tollat fognia? Ki ellen és kinek a védelmében?

MEGYESI ANDRAS

Major-Zala Lajos

költői estje

Szokatlanul nagyszámban vettek részt Nyugat-Svájc városaiából magyarok Major-Zala Lajos 1970 december 11-én tartott szerzői estjén Fribourgbán a Centre des Etudiants-ban.

Bevezetőül Dr. Ikva László ismertette Major-Zala költészetét eddig megjelent verses kötetei alapján. Többek között ezeket állapította meg: «Major-Zala költészete rendkívül eredeti és bonyolult, sőt ellentmondásos. De talán éppen ez az eredetisége és bonyolultsága az értéke. Tiszteletreméltó bátorságra és küldetéstudatra vall ugyanis, hogy meg meri szólalni az emigráció süket csendjében és ájult bénultságában és ez valamiképpen a magyarság élni akarásának, vitalitásának jelképe és derűlátásunk forrása. Szavára otthon és az emigrációban egyaránt örömdetesen felfigyeltek... az anyaországban többek között Vas István igen elismerőleg nyilatkozott róla.»

Ikva Major-Zala költészetének eszmei tartalmát egy mondatban így fejezte ki: a *technika humanizálása, emberibbé tétele*, amely Ikva szerint «egyértelmű korunk krisztianizálásával, megkeresztelésével». Ikva igen örvendetesnek tartja, hogy Major-Zala felfedezte a legújabbban gyűjtött páratlanul szép népi imádságokat s azokból merít ihletet újabb verseihez s így ő is eljutott — mondta Ikva — «az emberélet útjának felén a természetfölötti felismeréshez, amit Kosztolányi a «Hajnali részegség» c. versében, életét összegezve, így fejezett ki: Mégis csak egy nagy Úr vendége voltam!»

A közönség a költő legújabb verseit nagy érdeklődéssel hallgatta s a szerzői est második felében azok fölött értékes vita folyt.

Az élet könyvéből

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLTEK

Ausztriában:

Marczy Edit, 1970 nov. 1-én, Bécsben
Varga Albert 1970 nov. 1-én, Bécsben
Nagy Éva, 1970 nov. 8-án, Bécsben
Ágoston Anna, 1970 nov. 15-én, Bécsben
Ágoston Erzsébet, 1970 nov. 15-én, Bécsben
Lőcsey Teodora Sonja Iréne, 1970 nov. 21-én, Bécsben
Horváth Sylvia, 1970 nov. 21-én, Bécsben
Schönborn Melinda, 1970 nov. 28-án, Bécsben

Franciaországban:

Szabó János Ferenc Raymund Etienne, Szabó István és Barcille Bernadette fia, 1970 jún. 13-án, Párizsban
Németh Ágnes Paulina Teréz, Németh András és Lenormand Micheline F. Georgette leánya, 1970 jún. 14-én, Párizsban
Bakó Ágnes Hajnal Kinga, Bakó Sándor és Várady Julianna leánya, 1970 júl. 12-én, Párizsban
Csordás Antal, Csordás József és Cersosimo M. Antoinette fia, 1970 szept. 13-án, Párizsban
Csordás Attila, Csordás József és Cersosimo M. Antoinette fia, 1970 szept. 13-án, Párizsban

Németországban:

Pál Szilárd, Pál Győző Rehn Teréz fia, Stuttgartban
Zvara Róbert, Z. Lajos és Graber Ilona fia, Stuttgartban

Svájcban:

Nagy Ferenc Tibor, N. József és L. Terézia fia, 1970 dec. 12-én, Renens (VD)
Detre Gersende, D. László és Jaquelin gyermek, 1970 dec. 13-án, Lausanneban
Cagli Fábán, C. Jakab és Bagi Marie-Louise fia, 1970 dec. 20-án, Lausanneban
Takács Géza, T. László és Rohner Liselotta fia, Affolternben in A.
Németh Mária Elisabeth Jeannine Sybille, Németh János és Szalay Emma leánya, Zürichben
Clarissa Biana John, John-Bándy Judit Anikó leánya, Winterthurban
Takács Diana Iris, T. Gusztáv és Barbara Presche leánya, Waltraud-Jestetten
Takács Heike Charlotte, T. Gusztáv és Barbara Presche leánya
Takács Beatrix, Takács G. és Barbara Presche leánya

Mádai László, M. Károly és Kormos Julia fia, Bülachban

HAZASSAGOT KÖTÖTTEK

Ausztriában:

Papp István és Boros Éva, 1970 nov. 21-én, Traiskirchenben

Belgiumban:

André Tackoen és Töttösy Éva, 1970 dec. 17-én, Brüsszelben

Franciaországban:

Oriold Gyula és Delagarde Monika Antoinette, 1970 május 9-én, Párizsban
Kiss Tamás és Zolna Casimira, 1970 nov. 21., Párizsban
Berecz Antal és Zile Elga, 1970 dec. 12-én, Párizsban

Németországban:

Bónya Ottó és Szőke Katalin, 1970 nov. 14-én, az allgäui Kemptenben

Svájcban:

Hauk L. és Milkovits E., Winterthurban
Hoffmann András és Bus Erika, Zürichben
Bíró László és Glavina E., Zürichben

AZ ÖRÖK HAZÁBA TÁVOZTAK

Ausztriában:

Garzuly-Testory Mária, 96 éves, 1970 nov. 24. Bécsben
Haslinger Erzsébet szül. Kanzo, 76 éves, 1970 nov. 24-én, Bécsben
Dr. Várady Arisztid kutató főmérnök, 67 éves, Gisingen-Feldkirchenben

Belgiumban:

Kunyik Józsefné, 1970 dec. 3-án, Brüsszelben

Franciaországban:

Korényi Imre, Párizsban
Sebestyén Richárd, Párizsban

Németországban:

Huck Antal, 78 éves, 1970 nov. 26. Augsburg

Svájcban:

Molnár Pál, 56 éves, Wetzikonban
Hász Richárd, 44 éves, Zürichben
Holly Sebestyén, 50 éves, Zürichben
Görbe János, 31 éves, Zürichben
Dr. Bokányi Gyula, 70 éves, Zürichben

†

ABEL ADÁM

Abel Ádám Kalocsa-megyes pap, volt derneji plébános, később bregenz-riedenburgeri zárdalelkész, 76 éves korában váratlanul 1970 december 3-án meghalt. Agyvérzés érte. Temetése dec. 7-én volt. A koncelebrációs gyászmisét s a temetési szertartást is Glatthaar Gusztáv prelátus végezte. Jelen volt 3 magyar pap, igen sok vorarlbergi paptestvér, rokonok, barátok, ismerősök, s a Sacré Coeur nővérek és növendékek. A sírnál Glatthaar ált. helynök búcsúzott tőle s Wechner Bruno feldkirchi megyéspüspök nevében megköszönte a 25 éves itteni működést. Igen megható szavakkal búcsúztatta Müselbach polgármestere is, ahol a megboldogult 10 éven keresztül plébánosként működött. A bregenzi vor-klosteri temetőben Subik Károly prelátus kánonok, valamikori egyházi irodaigazgató sírja mellé helyezték örök nyugalomra.

Abel Ádám személyében olyan jó papot veszítettünk el, aki papi hivatása magaslatán állott, hivatásának élt s akit a papi hivatás gondolata, az Egyházhoz való rendületlen hűség és szeretet jellemzett. Saját személyét

háttérbe szorítva, csak Isten ügyét kereste s az Egyház javát a leghűségesebben szolgálta. Jó hitoktató, jó szónok, jó gyóntató volt. Lelki beállítottságánál fogva hagyománytisztelő. Életének utolsó gondolata, egy rövidke órával a halála előtti utolsó szava, aggodalma az Egyház jövője volt: «Ebben a modern korban mi lesz Krisztus Egyházával?» Német családból származott, de a magyar iskola, — a bajai ciszterciák és kalocsai jezsuiták — nevelése, a magyarság szelleme, a magyar baráti köre, a magyar nyelv számunkra egy egész életre megnyerte őt.

Egy másik jellemvonása a valóban magyar, bácskai vendégszeretet volt: minden falatját vendégével s a müselbachi működés alatt vendégeivel osztotta meg a háború utáni legsúlykösebb években. E téren is sokat tanulhatunk tőle, aki Szent Pál tanítását konkrétan való-sította meg: «Gyakoroljátok a vendégszeretetet.» (Róm. 12, 13.) Hisszük, hogy az Úr e jó szolgáját hűséges szolgálataiért örök élettel jutalmazza.

MGR. ANISICH JENŐ
bergenzi magyar lelkész

AKAROM, FONTOS NE LEGYEK...

Érdekes gondolatsort indított el bennem. Az 1971-es esztendő sok új lehetősége, tálata bontakozik ki előttem. Mi az, amit várok magamtól? Mi az, amit mások várnak tőlem? Színt tartalmat, lendületet — mi ad az én munkámnak, életemnek?

Akarom, fontos ne legyek önmagammak!

A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Am a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak.
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csönd, mely mindig enyhet ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat.
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok,
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem.
Legyek délibáb a rónaságon,
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajlás a magas égig.
Legyek a drót, min üzenet megy végig,
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit a tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.

Senki sem lehet külön sziget. Nem függetlenítheti magát az eseményektől. Az Isten országa pavilonját, épületét kell építeni minden ember lelkében. Vállalni kell, felelősséggel a vezetőik többlet életét. Csak így a jelent figyelve, szemlélve építhetjük a jövő képét, világos és határozott körvonalakkal. Akarni, hogy így legyek fontos önmagammak!

BALLA SANDOR

Emlékezzünk

1691-ben azaz 280 évvel ezelőtt döntötte el végleg XI. Ince pápa az Újév ünnepét. Az ó-rómaiak március 1-én kezdték az évet. Kr. e. 153-ban január 1-ére tették át, majd a keresztény korban először január 6-án, később pedig december 25-én ünnepelték az újévet. A sok kísérletezésnek Boldog XI. Ince pápa vetett véget, mikor véglegesen január 1-re tette a polgári év kezdetét. Az egyházi év továbbra is advent első vasárnapjával kezdődik. Sok népszokás van az újévvvel kapcsolatban. Talán a legszebb az, ami mostanában kezd elterjedni, az újévet éjféli miséjével köszönteni. Isten áldását kérni a következő évre.

1823 január elsején született Petőfi Sándor. Nem jubileumi évszám ez, mert 148 évvel ezelőtt volt. De érdemes megemlíteni azt a versét, amit 125 évvel ezelőtt írt, 23 éves korában, címe: Isten csodája.

*«Ameddig a történet csillaga
Röpi a multakba sugarát;
A szem saját kezünkben mindenütt
Saját szívünkre célzó gyilkot lát,
S ez öngyilkos kéz hányszor szálla ránk!...
Isten csodája, hogy még áll hazánk.*

*S ott van Mohács... ott nyomta a királyt
Sárkoporsóba páncéla s lova,
S készült számunkra a ledölt király
Kardjából a rettentő zabola,
Melytől még most is ég és vérzik a szánk!
Isten csodája, hogy még áll hazánk.*

Január 6. Vízkereszt napján ősi szokás a házzszenelés. «Békesség a háznak és minden lakójának» — mondja a pap, mikor átlépi a ház küszöbét. Megáldja, szentelt vízzel meghint, megtömjénezi a ház minden helységét. Az ajtó fölé pedig szentelt krétával felírja:

19 + G + M + B + 71

vagyis a Háromkirályok nevének kezdőbetűit (Gáspár, Menyhért, Boldizsár) és az évszámot. Az évszám Krisztusra emlékeztet bennünket, hiszen Krisztus születésétől számítjuk az éveket.

1766 január 6-án keresztelték meg Fazekas Mihályt. Pontos születési dátumát nem ismerjük, ezért keresztelkedési napját vettük születésnapjának is. Komoly, zárkózott, tanulmánygó ifjú volt. 16 éves korában beállott katonának, és a francia háborúban történt meg vele a következő:

Egy francia városban szabad sarcolást engedtek csapatának. Ő egy úri házba vetődött be s ott szép könyvtárra talált. Ebből kivett egy könyvet s azt olvasságta, míg le nem telt a sarcolásra adott idő. Akkor a könyvet visszatette a helyére, meghajtotta magát a háziak előtt és eltávozott. — Egyetlen nagyobb költeménye ismeretes mindenkinél, a Ludas Matyi, ezt ő maga egy eredeti magyar regének mondta.

1271 január 18-án hunyt el Szent Margit a Nyulak-szigetén lévő domonkos zárdában. IV. Béla király leánya, és Szent Erzsébet unakahuga. Testvérei Boldog Jolán és Boldog Kinga. — Prohászka püspök ezt írja róla: Ime a «Margitszigeten mész az az egy-két rom, a híres, világmegvető Szent Margit emléke; itt a hullámoktól körülveve, a szemlélődés mélyében fejlett ragyogó gyönggyé... Kifejlik, virágzik s elhervad; de fiatal élete mégsem vész el, sőt a fiatalság emlékében örökös; örök tavaszban áll; arca bájaiból az örök szépség vonását hétszáz év el nem törülte. Szelleme erő, szinte erőszak, de csak a szeretet erőszaka: iránya meredek; az örökkévalóság sarkcsillaga felé tart; élete szigorú önmegtagadás és penitencia a lélek tisztulásának vágyában. Életet nem becsült, hirt nem keresett; tenni, alkotni nem kívánt; rejtőzött s élete mégis tett, kihatás. Áldás, dicsőség egyben.» (Ö. M. 12, 118.)

1891 január 22-én hunyt el, 80 évvel ezelőtt Ybl Miklós műépítész. Rengeteg épület hirdeti országzserte alkotó génuszát. Többek között: Főton a templom és kastély. Továbbá a Károlyi grófok radványi kastélya, és a templom. Budapesten: a Festetics palota, a Károlyi palota első emeleti faburkolatú átjárója. A Bródy Sándor utcában levő régi Képviselőház (a 8. számú épület). 1865 szeptember 11-én kezdték meg az építkezési munkálatokat, és 1866 április 16-án már ülésezik a parlament az új épületben. A Szent István bazilika építésénél is komoly szerepe volt, 1867-1889 között ő irányítja a munkálatokat. A kupola az ő tervei szerint épült. Az Andrássy-uton az Operaház szintén Ybl műve, kilenc évig épült, 1875-1884 között. A Magyar Nemzeti Galéria (volt M. Kir. Kúria épülete), a Várház palota, jelenleg Múzeum és sok más épület hirdeti Ybl Miklós dicsőségét.

Mindszenty

nem kér amnesztiát

A Katolikus Magyarok Vasárnapjában olvassuk: A magyar nép ma élő legnagyobb fiáról érkezett jelentés Bécsen át. Az egyik nagy amerikai hírszolgálati iroda jelenti, hogy amikor a szabadságharc leveretésének 14-ik évfordulóján önként vállalt fogságának 15-ik évébe lépett, Mindszenty József bíboros primás kiváló egészséggel örvendett. «Szeretném» — mondotta az amerikai követség egyik vezető tisztviselője — «ha 78 éves korban olyan egészséges lennék, mint a bíboros-primás».

A követségen — mondja a bécsi jelentés — különös gyengédséggel csak úgy emlegetik, mint a «mi vendégünk»... A hercegprimás sokszor tekint ki ablakán a Szabadság-térre és arra a kis parkra, amely ablaka előtt terül el és amelyben népének gyermekei játszanak napsütötte időben. Az egyetlen látogató, aki nem tagja az amerikai követségnek és mégis láthatja a bíborost, a bécsi érsek-bíboros, Franz König. Valahányszor König érsek Budapestre érkezik, mindig hoz magával könyveket és elhozza az időközben megjelent vatikáni kiadványokat is. Órák hosszat tárgyalt legutóbb is a magyar bíborossal.

A hírek azt állítják, hogy Mindszenty hercegprimás emlékiratain dolgozik. Emlékiratai azonban nem jelenhetnek meg, amíg az amerikai követség menedékjogát élvezzi, mert a magyarszági diktatúra ellene van, hogy megszólalhatson, vagy írásban a véleményét kifejezhesse. (Igen jellemző a diktatúra változatlanására alapvető kérdésekben, hogy mindenkit el akarnak némitani, akár időlegesen is, akiről tudják, hogy velük szemben áll.)

A bíboros — állapítja meg a jelentés — világosan értésére adta mindenkinek, hogy mindaddig nem hagyja el Magyarországot, amíg ezt szabadon nem teheti, tehát amíg vissza nem vonják azokat a hazug vádakat, amelyeket a Rákosi korszakban emeltek ellene és amelyek ürügyén börtönbe hurcolták. A bíboros nyolc nehéz évet töltött rabságban, a szabadságharc szabadította ki, majd amikor az oroszok visszatértek a szerencsétlen országba, az amerikai követségen kért menedékjogot. A diktatúra tisztviselői többször is felajánlották, hogy személyes amnesztiát adnak neki, azonban Mindszenty József nem kér az amnesztiából, a hazug vádak visszavonását követeli.

✱

Alekszandr Iszajevics Szolzsenyicin 1918-ban született. Rosztovban végezte a középiskolát, majd az egyetem fizika-matematika fakultását. 1941-ben került a frontra, 42-ben, a tűzériskola elvégzése után, ütegparancsnokká léptették elő. Mint századost kétszer kitüntették. 1945-ben koholt politikai vád alapján 8 évi börtönre ítélték. A börtönt száműzetés követte, itt betegedett meg rákban. Az «Ivan Gyenyiszovics egy napja» a Szovjetunióban jelent meg 1962-ben. «A pokol első köre» és «A rákosztály» Nyugaton került nyilvánosságra. 1969-ben megíltották neki az írást, 1970-ben Nobel-díjat kapott.

A kommunisták újabban többször hangoztatták, hogy a bíboros már egyáltalán nem érdekli őket. Ennek azonban élesen ellentmond az a tény, hogy a követség előtt még mindig ott állnak a rendőrségi kocsik és ott örködnek azok az ávosok, akik akkor jelentek meg a szokott rendőrponton kívül a követség előtt, amikor Magyarország bíboros-hercegprimása ott menedékjogot kért és kapott — mondja a bécsi jelentés.

Szerelem – Házasság – Család

Titokban elszökünk hazulról.

«Éppen befejeztem a középiskolát. 17 éves vagyok. Rövidesen szeretnék házasságot kötni egy 20 éves fiúval, akit nagyon szeretek. Mindkettőnk szülei ellenzik a házasságot. Engem túl fiatalnak tartanak a szüleim, a fiú szülei szerint pedig ő még nem tudna eltartani egy családot. Pedig gyárban dolgozik s viszonylag jól keres, túlórázással még jobban. Mivel nagyon szeretjük egymást, már szinte beleegyeztem, hogy titokban elszökünk hazulról és megházasodunk. Mit gondol erről?»

A tapasztalat alapján nem sok reményünk lehet házasságuk boldogságához, ha így kezdik el. Még a (nem-egyházi) házassági tanácsadó intézmények feljegyzései is igazolják, hogy az ilyen házasság ritkán szokott sikerülni. Nem nagy a valószínűsége annak, hogy épp az önkéntes lesz kivétel. Lehet, hogy a figyelmeztetést most nem veszik komolyan, hisz az ember hajlamos arra, hogy a saját helyzetét kivételnek tartsa.

A hazulról való elszökés több szempontból is rossz kezdet.

Először is magára haragítja családját. Bármennyire is úgy gondolja jelenleg, hogy nem szorul rá szülei támogatására, idővel aligha nem nagyon érezni fogja, hogy milyen szakadékot támasztott önmaga és szülei között. Abban a korban, amelyben Önök vannak, ez a hazulról való elszökés annak kifejezése, hogy önfejték és nincs bizalmuk szüleikben. — Okos és előrelátó ember lehetőleg nem éget fel hidakat maga mögött. Ön sem tudhatja, hogy nem lesz-e még szüksége a szülei szeretetére, jóindulatára és segítségére, hisz manapság — a válások korában — igazán nem lehet biztos abban, hogy ez a fiú sosem fogja elhagyni. Nincs kizárva, hogy akkor talán a szülői ház lesz az egyetlen menedéke.

Mint katolikusnak tudnia illik, hogy szökés esetén sem számíthat gyors házasságkötésre. (Remélhetőleg nem gondol arra, hogy pusztán polgári házasságot kötnek csak, mindazzal a káros következménnyel, amellyel az lelkükre nézve jár; Isten szemében ugyanis nem élne érvényes házasságban s így egész házasságuk súlyos bűnök sorozata lenne.) Katolikus házasságkötés előtt jelentkeznie kell a plébániáján, részesülnie kell a jegyesoktatásban, stb.

A távolból úgy látszik, hogy szülei tanácsa helyes. Megbeszélhetik ezt plébánosukkal, aki segíteni fogja Önöket a mielőbbi házasságkötésben, ha úgy látja, hogy igazuk van. A szökés szándékáról azonban mindenképp tegyenek le.

Gyermekeket akarok házasságunk előtt!

«Tizenhat éves vagyok és egy éve beleszerettem egy nálam öt évvel idősebb fiúba.

Tudom, hogy mindenki helytelenül ilyen fiatal korban a házasságot, de az én esetem kivételes. Mi igazán és őszintén szeretjük egymást, és a fiú képes eltartani engem, ha megházasodunk. Szüleim azonban hallani sem akarnak erről, és még azt sem akarják, hogy udvaroljon nekem. Ezért titokban találkozom vele. Annyira szeretjük egymást, hogy nem tudunk ellenállni annak, hogy bűnbe ne esünk. Én szeretni akarom Istent és meg akarom gyónni, de nem tudom sajnálni ezeket a bűnöket. Sőt azt akarom, hogy gyermekem legyen, és így szüleim kénytelenek legyenek beleegyezni a házasságba. Akkor mindketten meggyónjuk és jó katolikus életet élünk. Olyan rossz, amit teszek?»

Ne haragudjon, de szinte gyerekesen naiv levele elején az a rész: «az én esetem kivételes — mi igazán és őszintén szeretjük egymást». Csak nem azt akarja ezzel mondani, hogy mindenki másnak a szeretetéből ill. szerelméből hiányzik az őszinteség, hogy csak kettőjük szerelme igazi? Az ilyen elképzelés túl messzire elrugaskodik a valóságtól.

Levele vége viszont kétségtelenül tetszetősnek tűnhet, még a felületesen vallásos ember számára is. Milyen egyszerű: egy bűnnel kikényszeríteni a szülők beleegyezését s utána egy gyónás és jöhet a jó katolikus élet. Semmi sem helyetlenebb azonban, mint azt képzelné, hogy a boldog házasságot bűnre lehet alapítani. Hogyan képzeli, hogy előbb arcul üti Krisztust a bűnével, utána pedig áldását kéri bűnének gyümölcseire? Ez a megoldás csak az olyan ember számára tűnhet egyszerűnek, aki nincs tisztában a bűn súlyával. De fontolja meg csak az alábbi két szempontot:

a) egyetlen halálos bűn (erkölcsi rossz) nagyobb bármilyen fizikai rossznál, pl. egy sok ember életét kioltó természeti katasztrófánál; ez utóbbi testi halál, míg a súlyos bűn lelki halál;

b) akik ezt komolyan vették, azok az életüket adták sokszor azért, hogy egyetlen súlyos bűnt elkerüljenek; a vértanúk pl. a legkínosabb halált is elszenvedték, nehogy a hittagadás bűnébe essenek, pedig utólag azt is meggyónhatták volna s «jó» katolikusként élhettek volna tovább.

Azt mondja, hogy nem tudott ellenállni a bűnnek. Ha azonban igazán felhasználná Isten kegyelmi segítségét és komoly erőfeszítést tenne a bűnre vezető alkalmak elkerülésére, akkor ellen tudna állni a bűnnek.

Az ilyenféle nehézségekből általában mindig van kiút súlyos bűn elkövetése nélkül is. Beszélje meg helyzetét egy megértő pappal, és ő majd megfelelő tanácsot ad. De mindenképp elhatározza el, hogy felhagy a bűnökkel és méltóvá teszi magát Isten segítségére. Ez kétségtelenül nem könnyű, de azért az áldozatért, amit ez jelent, komolyan remélheti Istentől jutalomként a jövő boldog házasságát.

MAGYAR CSERKÉSZEK MÜNCHENBEN

Manapság sokszor megmelegsik az ember szíve, ha szombatoként Münchenben eltéved a «Találkozások háza» vagy ahogy németül mondják, — a «Haus der Begegnung» felé ... Három óra után zsibongó gyerekhad szállja meg a házat! ... Kék és zöld nyakkendőes leányok és fiúk, — magyar cserkészek, — kiscserkészek ...

Október elején még szokatlan volt ez a szín, — hiszen hosszú-hosszú évekig nem volt a bajor fővárosban magyar cserkészmunka! ... Aztán május 7-ével megtört a jég és a jubileumi ünnepség zászlóbontása után, egy maroknyi lelkes fiatal megindította a munkát! ... Aztán jött a nyár s a svédországi táborban már huszonhéttagú küldöttség képviselte Münchent! ... Most pedig szombatoként vagy hetven főnyi leány és fiú köszönti egymást nagy vidáman!

Ha pedig bátorságot veszél magadnak s bekukkantasz közéjük, — négy szobácskában folynak egyszerre az őrsi gyűlések ... Harsány kacaj, vidám nóta jelzi, merre vannak ... A nagyteremben furulyások próbálnak ... Hat kislány és három kisfiú Schmidt Karesi bá vezetésével a karácsonyi pásztorjáték számait gyakorolja ... Amint a vezetők mondják: hetenkint új leányokat, fiúkat hoznak a szülők. Örömmel hozzák: szeretnénk, ha ő is magyar cserkész lenne!

A szülők lelkében a múlt emlékei élnek s belőle fakad most a jelen: éljen a müncheni magyar cserkészlet!

Elmenőben halkán szól utánunk a nóta:
«Úgy tetszik, hogy jó helyen vagyunk itt, —
Úgy tetszik, hogy máskor is voltunk itt ...»

H. T.

MAGYAR VÉLEMÉNY A PÁPA ÚTJÁRÓL

Egy ausztráliai magyar leveléből valók az alábbi sorok:

A pápai látogatásnak vége. Hála Istennek szép eredménnyel ... Egy életreszóló élmény látni és hallani a pápát. Materialista és protestáns irányzatú országban vagyunk, de ez a látogatás nem lett volna szebb otthon sem. Mindenütt hatalmas tömeg volt. Az esti szabadtéri misén 250 ezer ember vett részt! Ekkora tömeg még nem volt együtt egy helyen Ausztráliában! Még a királynő látogatásán sem! A rendezőbizottságban anglikánok és még egy zsidó is részt vett. A hivatalos sofförje a nyitott autóban anglikán volt, aki a királynőt is vitte. A városházán tartott egyházközi nagygyűlésen ezek vettek részt, 70 % más és 30 katolikus. 11 más felekezet vezetői voltak a pódiumon a Szentatyával együtt. A Szentatya és egy ausztrál püspök beszélt. A mi kardinálisunk és pár protestáns mondott imát és mindenki énekelt a himnuszokat a Pápával együtt. Nagyon felemelő volt. Mindenki megszerette a pápát. A tömeg lelkesedést érte. Sajnáltuk, hogy elment. A miniszterelnök mondta is, jó lenne, ha közöttünk maradhatna, sokkal több szeretetet és megértést kapna közöttünk.

HIRDETÉSEK

HAZAI HENTESÁRU

1 kg paprikás füstölt kolbász	9.60 DM
1 kg paprikás szalámi	12.— DM
1 kg véreshurka	6.— DM
1 kg rizses májashurka	6.— DM
1 kg paprikás szalonna	5.— DM
1 kg disznósajt	7.— DM

25.— DM-tól portómentes szállítás.
Viszonteladónak — előzetes meg-
állapodás után — árengedmény.

Taubel Mihály
hentesmester

6710 Frankenthal/Pfalz
Peter-Rosegger-Str. 3
Tel. (06233) 92 58

KEDVES VEVŐIMNEK ÉS HONFITÁRSAINAK

boldog Új Évet kívánok

Szöke János
cukrászmester

«Szolgálat» címen jelenik meg negyedéven-
kint a régi Papi Egység. A névváltozás azért
történt, mert a szerkesztőség ezzel is kifeje-
zésre akarja juttatni, hogy mostantól nemcsak
papoknak és szerzeteseknek szóló írásokat
akar közölni, hanem szélesebb körben a világi
hívek lelki igényeit is szolgálni törekszik. A
lap megrendelhető Főtisztelendő Marosi Lászlónál. Címe:

A — Spittal/Drau, Kapellengasse 15.

SZENT ISTVÁN BÁL

'81. Febr. 13.

A Pallavicini Palota termeiben

Wien I. Josefsplatz 5.

Meghívók és jegyek igényelhetők:

SANKT STEPHANS VEREIN

Stephansplatz 5. A-1010 Wien

Tel.: 5200222

Belépőjegy S. 150.—, Diákjegy S. 60.—

A tiszta jövedelem
karitatív célokra szolgál.

GYÖNYÖRŰ KIADÁSÚ KÖNYVEK — KIVÁLÓ FELVÉTELŰ LEMEZEK

mindig nagy választékban!

Mécs László: Vadócba rózsát oltok, Vál. versek (az emigráció büszkesége)	DM 24.—
Márai Sándor: Itélet Canadosban (regény újdonság!)	20.—
Harsányi Zsolt: Ember küzdj, Madáchélete	24.—
Herczeg Ferenc: Gyurkovics fiúk stb.	18.—
Móra Ferenc: Ének a búzamezőkről	15.—
Szántó György: Stradivári, nagy könyvsiker	16.—
Gárdonyi G.: Isten rabjai (most jelent meg)	9.—
Gárdonyi G.: Göre Gábor	6.—
Zilahy: Dukay Család I-II-III. (Ararát)	55.—
Káma Szutra... az indiai szerelem iskolája	23.—
Wass Albert: Elvész a nyom	20.—
A Történelmi Magyarország Térképe, pergament papíron, 48 x 35 cm, a vármegyék címereivel. Bekeretezésre alkalmas.	10.—
Timár: Német kezdő és haladó I-II.	18.—
P. Howard: Ezen egy éjszaka	7.—
Chandler: Magas ablak	9.—
Agatha Christie: Holttest a könyvtárszobában	7.—

LPX 16561 Zerkovitz dalok:

Böksi, ne sűrj — Tanulj meg fiaeskám — Most, amikor minden
virág — Lehoznám néked a csillagokat — Va a Bajza utca sar-
kán, stb. kedves dalok. Ajtay Andor is énekel.

A 2734 30 cm. — Szép magyar nóták:

Piros rózsák beszélgetnek — Megugrattak Hortobágyon — Temető
a Tisza — Van egy szöke asszony — Nótáskedvű volt az apám —
Kiskereki betyárcsárda, stb. dalok nekelve.

LPX 10103 30 cm. - Kovács Apollónia éneklő a legismertebb cigány-
dalokat.

Kérje díjtalan könyv és hanglezem katalógusunkat!

S. Katko — «Musica Hungarica»

8 München 13. Agnesstr. 45. — Tel. 180 - 911.

Sun Tsu 13 pontja

A St.Galleni Főiskolán 1970 decem-
ber 12-én tartott előadásában említette
Dr. Habsburg Ottó, hogy a felforgató
tevékenység alapszabályait Kr. e. 2500
körül Sun Tsu, kínai császári filozófus,
az alábbi 13 pontban foglalta össze:

1. Bomlassz szét mindent, ami az
ellenség földjén jó.

2. Keverd bele az ellenséges ország
vezetőit bűnös vállalkozásokba.

3. Így aknázd alá tekintélyüket s a
kellő pillanatban szolgáltsd ki őket pol-
gártársaik megvetésének.

4. Használd fel az ellenség országá-
ban együttműködésre a leghitványabb és
a leggonoszabb elemeket.

5. Minden eszközzel zavard az ellen-
séges ország kormányának és vezetőinek
tevékenységét.

6. Terjessz civakodást és egyenetlen-
kedést az ellenséges ország polgárai
között.

7. Bujsd fel az ifjúságot az idősebb
korosztályok ellen.

8. Járasd le az ellenség hagyományait.

9. Zavard minden eszközzel az ellen-
séges hadsereg felszerelését, ellátását és
figyelmét.

10. Gyengítsd az ellenség katonáinak
harci kedvét érzékes dolgokkal és ze-
nével.

11. Szállíts nekik rossz nőket, hogy
az erkölcsi romlás teljes legyen.

12. Légy nagylelkű ígéreteidben és
ajándékaidban, mikor hírszolgálatokért
fizetsz. Ne kíméld a pénzt, hiszen az
így kiadott összeg bőségesen kamatozik.

13. Mindenfelé helyezz el titkos hír-
szerzőket.

A magyar emigrációban hasznos lehet,
ha közzé tesszük Sun Tsu pontjait és
ezzel honfitársaink figyelmét felhívjuk
a köztünk is általános módszerekkel
dolgozó ellenség tevékenységére.

FRANKFURTBA ÉLŐ,

37 éves, róm. kat. vallású magyar tiszt-
viselőnk hozzáillő kat. magyar férfi ismer-
etségét keresi házasság céljából.

Leveleket, lehetőleg fényképpel, «Új élet»
jeligére a «Beratungsstelle für Südost-
katholiken, 6 Frankfurt/M. Alte Mainzer-
gasse 10» címre kér.

Elsőrendű bútorszállítás!

Költözködéseknel, bevásárlásoknál
szívesen áll rendelkezésére

Luft János, München 13.

Hamburgerstrasse 42/1.

Telefon: 3511337

Rövid hírek

IX. Pius pápa száz évvel ezelőtt az egyetemes egyház patrónusává proklamálta Szent Józsefet. Ebből az alkalomból Rómában nemzetközi szimpozium volt, amely Szent Józsefről az egyház életének első 15. században megjelent tanulmányokkal, kutatásokkal foglalkozott a bibliában, patrisztikában, liturgiában, régiségtanban, művészettörténelemben és irodalomban.

Keletpakisztánban a külföldi segélyszervek legutóbbi jelentése szerint az árván maradt gyermekek száma a súlyos árvízkatasztrófa után eléri a 200 ezret. A hajléktalanok száma a 2-3 milliót, az áldozatok száma pedig legalább félmillió.

Prágai jelentések szerint a leitmeritzi katolikus teológiai főiskola három tanáráról vonták meg megokolás nélkül a tanítási engedélyt. A dogmatika, az erkölcstan és a liturgia három tanára hosszabb ideig börtönben volt már és működésüket 1968-ban engedélyezték újból.

Az amerikai katolikusok 7 millió dollárt gyűjtöttek a «szegénység elleni hadjárat» céljaira. Az összeget fajra és vallásra való tekintet nélkül 40 tagú semleges bizottság felügyelete alatt a szegények között osztják szét.

Az Oberhausenben (Nyugatnémetország) megrendezett sportfilm-napok zsűrije a katolikus filmdíjat az Igazság c. jugoszláv sportfilmnek ítélte oda.

A római Gregoriana-egyetem közvélemény-kutatása szerint csak minden második római rendelkezik kellő vallási alapismerettel, — csak minden hetedik olvas itt-ott vallási tárgyú könyvet, — csak minden ötödik tartja az életben a legfontosabbnak az Istenben való hitet. Bár minden harmadik római eleget tesz vasárnapi misekötelezettségének, csak minden negyedik járul havonta egyszer szentáldozáshoz.

Jelenleg 560 lengyel származású misszionárius dolgozik 44 országban, főleg Ázsiában, Afrikában, Óceániában és Délamerikában. Közülük 365 pap, 58 szerzetes-testvér, 129 szerzetesnővér, és 8 laikus segítő — közölték a steyli missziós központban.

Kamerun fővárosában, Yaoundéban átadták rendeltetésének az öt afrikai országot, Kamerun, a Középafrikai Köztársaság, Gabun, Ruanda és Csád anyagi támogatásával létesített nemzetközi felsőfokú újságíró iskolát. A fiatal újságírók két éves kiképzésben részesülnek, majd szerkesztőként az általuk választott szakterületen specializálhatják magukat.

A 21. Nemzetközi Gyermekek és Ifjúság Kiállításán Münchenben 50 ország képviseltette magát 5 ezer példánnyal, 50 nyelven. Először vett részt a kiállításon hivatalosan a SZU, főleg gruz, észt és litván nyelvcsoporthoz könyveivel. A magyar és a német kisebbség Jugoszláviából és Romániából ugyancsak növekvő könyvkiállattal szerepelt.

A német nyelvterületek katolikusai részére 1972 közepéig elkészül az egységes egyházi

énekeskönyv. A főbizottság, amelyben minden ország képviselője helyet foglal, már több próbafüzet használatát engedélyezte.

Giacomo Manzù, a híres olasz szobrászművész, aki a többi között XXIII. János pápa bronzszobrát és több bazilika bronzportálját készítette el, kettős csonttörést szenvedett és kórházba szállították. Orvosi vélemények szerint azonban hamarosan újra munkához lát-hat a művész.

Az osztrák egyház történetében először vette át egy plébánia vezetését egy szerpap. Franz Grafot, aki az első nő diakonusok közé tartozik, a St. Pölten-i püspök bízta meg Tautendorf plébániájának vezetésével. Hivatalát a szomszéd plébános irányítása és útmutatása mellett látja el.

Délafrikában 28 éves korában pappá szentelték egy hívő zsidó család egyetlen fiát. A fiatal újmész — mint mondotta — Aquinói Szent Tamás Summa Theologica c. írásainak hatására tért át a katolikus hitre.

Berlinben két évvel ezelőtt alakult szerb-ortodox közösség lelkésze elfoglalta állomáshelyét. A belgrádi pátriárkátus P. Vukovicsot nevezte ki erre a tisztségre.

Az új pápai «Motu proprio» értelmében, amely szerint a 80. életévét betöltött kardinálisok nem vehetnek részt pápaválasztáson, 1971 január 1-től a bíborosi kollegium 102 tagja jogosult csak erre a tisztségre. A svájci származású Gut kardinális halálával a bíborosi kollegiumnak jelenleg csak 126 tagja van.

Uganda legidősebb hitoktatóját, a 100 éves Daniel Kalirat magas kitüntetésben részesítette a pápa. Kitüntetését azért kapta, mert több mint 66 évig végzett hitoktatói munkát. Az 1870-ben született Kalira még személyesen ismert néhányat azok közül az ugandai mártírok közül, akiket 1964-ben avattak szentté.

Az olasz katolikus jogászok egyesülete december elején Rómában tartotta 21. nemzeti kongresszusát. Ezen a jogszolgáltatásnak a mai szociális valósághoz való alkalmazásáról értekeztek. A Vatikán képviseletében Villot kardinális üdvözölte a kongresszus résztvevőit és hangsúlyozta, hogy a jogászok tevékenységét az igazság szeretete kell, hogy áthassa.

Négy ország vincés nővérei, akiknek alapító anyaháza Strassburgban van, 10 ezer taggal ún. Pápai Föderációra léptek. A határozat szerint a föderáció az egyes kongregációk önállóságának meghagyása mellett együttesen kívánja szolgálni az egyház és a társadalom javát, a kor követelményeinek megfelelően.

Az Életünkben megjelent írásokért minden tekintetben azok szerzői felelősek.

Lapzárta a hónap 15-én, hirdetéseket pedig csak a hónap 12-ig fogadunk el!

Kedves Olvasóink!

Lapunk 1971 január 1-től új alakban hagyja el a nyomdát. Az eddigi nagyalakú 8 oldal helyett kisebbméretű 16 oldalon jelenik meg ugyanaz az anyag.

A szerkesztőbizottság számos olvasónk kívánságának tett eleget, amikor a lap alakját 1970 november 14-én tartott gyűlésén megváltoztatta. Ezért arra kérjük mindnyájukat, fogadják megértéssel és szeretettel az Életünk új formájában is és vállalják azt a csekély munkát, hogy a rotációs gép helyett felvágják maguk a lap egyes példányait. Sajnos, a majdnem «mindentudó» gép a jelen alaknál erre nem képes.

**

Az Életünk szerkesztőbizottsága fentemlített gyűlésén úgy határozott, hogy 1971 január 1-től csak azokat a hirdetéseket közölheti a lap, melyekért a díjakat előzőleg befizették Szőke Jánosnak, a Gazdasági Bizottság elnökének. Ez a már folyamatos hirdetésekre is vonatkozik.

Eladó

nagyméretű ezüst teáskanna, tálcával,
Edvi Ilés Aladár a «Pusztá» és
Edvi Ilés Aladárné a «Nagymama»
festménye.

Bern, Tel. 56 64 43 vagy
Waldmannstr. 61. E. 3.

Életünk

Az európai magyar katolikusok lapja
Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Vecsey József
Szerkesztőség és nyomda:
Ungarische Buchdruckerei,
9000 St. Gallen, Gallusstr. 41. (Schweiz)
Telefon: (071) 22 55 28
Postcheckkonto: Ung. Seelsorgeamt 2190
Postcheckamt Stuttgart.
Előfizetés egy évre: 8.— svájci frank
Egyes szám ára: 0.70 svájci frank.

É l e t ü n k — Unser Leben
Monatschrift für die ungarischen
Katholiken in Europa

Redakteur und Herausgeber:

Dr. Josef Vecsey
Redaktion und Druck: Ungarische Buchdruckerei, 9000 St. Gallen (Schweiz),
Gallusstr. 41. Tel. (071) 22 55 28
Bezugspreis jährlich: 8.— Sfr.